

DOAMNE,
ÎNVAȚĂ-NE
SĂ NE RUGĂM

LOGOS BAPTIST MINISTRIES

CUVÂNT ÎNAINTE

„Învață-ne să ne rugăm” este cea mai frumoasă rugăciune ce o putem adresa Domnului, deoarece cheia vieții de credință stă în rugăciune. Noi punem de cele mai multe ori accentul pe orice altceva în viața noastră de credință și de umblare cu Domnul, și chiar dacă zicem de pe buze că apreciem rugăciunea, în sinea noastră nu suntem convinși de importanța ei vitală.

Cum am putea oare fi convinși și schimbați în această privință? Bineînțeles că numai prin puterea Duhului Sfânt. Dar tot așa cum Domnului Isus Hristos i-a făcut plăcere să hrănească noroadele înmulțind cinci pâini și doi peștișori, deși ar fi putut crea mâncarea „ex nihilo”, din nimic, ca la începutul Creației, tot așa și Duhului Sfânt îi place să lucreze cu lucrurile cu care ne hrănim din Scripturi și din cuvintele altor credincioși care au o adâncă viață de părtășie cu Domnul.

De aceea, studiul de față reprezintă poate, în mod spiritual, cele cinci pâini și cei doi peștișori pe care Dumnezeu Duhul Sfânt le cere de la noi ca să ne înmulțească viața de rugăciune. În definitiv, în Evanghelia după Luca avem cel mai potrivit exemplu de rugăciune, pe Domnul Isus, cel care cu adevărat a pus părtășia în taină cu Tatăl pe primul loc, trăgându-și, ca un exemplu pentru noi, toată puterea lucrărilor Sale din rugăciune.

Și noi, autorii acestui studiu, ne unim rugăciunile într-un mănunchi, cerând Tatălui Sfânt să folosească acest studiu spre binecuvântarea celor ce îl parcurg, pentru a fi belșug de rugăciune în Casa Domnului.

(L.Murg)

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE	2
Rugăciunea ce pregătește Calea Domnului	5
Rugăciunea care proclamă lucrarea lui Isus	11
Rugăciunea ce acceptă planul divin	15
Rugăciunea ce solicită discernământ de la Dumnezeu	18
Rugăciunea ce cere binele pentru dușmani	23
Rugăciunea care este ineficientă	27
Rugăciunea ce aduce descoperire	29
Rugăciunea ce aduce iluminare	32
Rugăciunea ce laudă suveranitatea divină	34
Rugăciunea ce are în vedere trebuințele zilnice	37
Rugăciunea ce îndrăznește	41
Rugăciunea ce cere dreptate	45
Rugăciunea ce aduce îndreptățirea	47
Rugăciunea ce cere restaurarea celui căzut	51
Rugăciunea care aduce conformarea față de Voia Tatălui	60
Rugăciunea ce cere iertarea păcătoșilor	64
Rugăciunea ce binecuvântează	68

Rugăciunea ce pregătește Calea Domnului

Textul de Citit: *Luca 1:5-17*

Cuvântul de Aur: „Ioan, drept răspuns, a zis tuturor: «Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua învățămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela are lopata în mână; își va curăți aria cu desăvârșire, și își va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.»” **Luca 3:16, 17**

INTRODUCERE

În Scripturi Dumnezeu a prezis (în multe ocazii) că într-o zi va veni trimisul Său, Mesia și timp de mii de ani Dumnezeu a pregătit pe poporul Său în vederea venirii Acestuia. Promisiunile legate de venirea lui Mesia sunt răspândite peste tot în Vechiul Testament; împlinirea acestora se află în Noul Testament. Pentru aducerea la îndeplinire a acestui Plan mareț, Dumnezeu de-a lungul timpului a folosit bărbați și femei consacrați Lui. În lecțiunea prezentă vom studia despre Zaharia și Elisabeta și felul în care rugăciunea lor a pregătit Calea Domnului.

Evangelistul Luca este cel ce oferă rugăciunii locul teologic în istoria mântuirii, o istorie dirijată divin. Verbul *proseuchomai* (care înseamnă „a face o petiție”), de exemplu, este folosit de nouăsprezece ori în Evanghelia după Luca.

OBIECTIVE

- Să învățăm ce putere mare are rugăciunea. Ea poate schimba imposibilul în posibil.
- Să învățăm importanța unei rugăciuni concrete, specifice.
- Să învățăm că noi putem fi confienți în Tatăl ceresc cu privire la răspunsul la rugăciunile noastre.

SCHIȚA

- A. Circumstanța**
 1. În așteptarea Promisiunii
 2. În Slujba Domnului
- B. Cerința**
- C. Consternarea lui Zaharia**
- D. Comunicarea pe care a primit-o**
- E. Consecința**

ANALIZA

A. Circumstanța

1. În așteptarea Promisiunii

Poporul ales era în așteptarea promisiunii lui Mesia și al înainte-mergătorului Său. Cu 700 ani înainte de a se fi născut Ioan, Isaia a profețit despre el („Un glas strigă: «Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru!»

Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strămtorile în văcele!»! Isaia 40:3-5, Ioan 1:23)

Timpul istoric dintre încheierea Vechiului Testament și începutul Noului Testament se rezumă la aproximativ 400 de ani. Cartea lui Maleahi a fost ultima carte a Vechiului Testament și cartea s-a încheiat cu un blestem: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!*” Maleahi 4:5-6

Evanghelistul Luca începe Evanghelia lui exact unde Maleahi, ultima carte din Vechiul Testament anunță: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor.*” (Maleahi 3:1)

Dar înainte de a menționa blestemul, Vechiul Testament menționează o promisiune, că înainte de a veni Mesia, un mesager va fi trimis cu scopul de a pregăti calea pentru Mesia. După ce timp de mai bine de 400 de ani Dumnezeu nu a vorbit direct prin profeți oamenilor, în cele din urmă Dumnezeu sparge tăcerea! Luca începe Evanghelia sa cu o veste bună, cu o binecuvântare – cu nașterea lui Ioan Botezătorul, mesagerul despre care Isaia și Maleahi au profetizat că va veni ca să pregătească calea pentru Mesia.

2. În slujba Domnului

În textul pe care îl studiem sunt prezentate două persoane care apar doar pe scurt în Scriptură – Zaharia și Elisabeta. Știm cât de importante sunt numele în Biblie și acesta este cu siguranță unul dintre acele momente în care numele persoanelor implicate în narațiune prefigurează ceea ce Dumnezeu urmează să facă în viața lor.

Zaharia înseamnă „*Dumnezeu își amintește*”. Chiar dacă lui Zaharia i s-a părut că Dumnezeu l-a uitat, realitatea era total opusă. Dumnezeu își amintește de Zaharia și își amintește de rugăciunile sale.

Elisabeta înseamnă „*Dumnezeu este jurământul meu*”. Și Dumnezeu este pe cale să facă un jurământ, o promisiune, că va aduce o lumină mare care va risipi atât întunericul sub care au trăit Zaharia și Elisabeta, cât și întunericul pe care Israel l-a trăit ca popor.

Primul detaliu care trebuie remarcat despre Zaharia este acela că el era un preot bătrân care totuși voia să slujească Domnului. Zaharia se afla în Templu, îndeplinindu-și datoria normală. El a fost chemat să fie preot, dar, de asemenea, i-a venit rândul să ofere tămâie. Zaharia era descendent al lui Aaron, ceea ce însemna că aparținea ordinului preoțesc (vs.5-10). Datorită faptului că existau mulți preoți, ei au fost împărțiți în 24 de grupe (1 Cronici 24:1-19). Fiecare grupă avea aproximativ 1.000 de preoți, și fiecare grupă își exercita datoria preoțească timp de două săptămâni pe an. În privința preoților ce intrau să tămâieze, se proceda prin tragere la sorți. În cazul în care unui preot i-ar fi venit rândul să ardă tămâie la altar, lucrul acesta ar fi fost cea mai mare zi din viața lui! Zaharia a avut această binecuvântată ocazie la o vârstă înaintată!

Tămâierea era simbolul rugăciunilor ce se aduceau înaintea Altarului Tămâierii. În Vechiul Testament, tămâia este identificată cu rugăciunea. În Psalmul 141:2, psalmistul se roagă: „*Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele!*”. Luca ne spune în textul nostru că oamenii din afara templului din jurul altarului stăteau în acel moment toți în mijlocire tăcută în timp ce Zaharia vărsa tămâia pe altarul de aur. Rugăciunile lor s-au înălțat la cer odată cu fumul de pe altarul tămâierii ce s-a ridicat pentru a umple Templul. Zaharia a fost un om al rugăciunii.

Simbolistica tămâierii o regăsim și în Apocalipsa: „*Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelnița de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului*

de domnie. Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților” (Apocalipsa 8:3-4).

Presupun că Zaharia ar fi putut renunța la această activitate în Ierusalim din cauza vârstei sale și nimeni nu i-ar fi găsit vină. În schimb, ei ar fi recunoscut că a slujit bine Domnului de mulți ani. Dar Zaharia nu era genul acesta de om. El nu a vrut să înceteze să lucreze pentru Domnul. În viața sa vedem un exemplu al fătăduinței găsite în Psalmul 92:12-14: „*Cel fără prihană înverzește ca finicul, și crește ca cedrul din Liban. Cei sădiți în Casa Domnului, înverzesc în curțile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi*”. Și ce binecuvântare i-ar fi scăpat dacă ar fi decis să rămână acasă în acel an.

Știm că exista o povară mare în viața personală a lui Zaharia, și anume faptul că el și soția sa nu aveau copii. Trăiseră cu această dezamăgire de mulți ani. În vremurile Vechiului Testament, a avea mulți copii era un semn al binecuvântării bogate a lui Dumnezeu. Totuși, Zaharia și soția sa Elisabeta, amândoi neprihăniți, nu puteau avea copii. Dumnezeu însă a intenționat să îi folosească pentru împlinirea Planului Său divin.

Problema a fost agravată în viața lor publică de faptul că Zaharia era preot. Preoția din Israel era ereditară și preoților le plăcea să-și urmărească genealogia prin strămoșii lor până la Aaron. În cazul lui Zaharia, se părea că această linie se întrerupe. În loc să fie un canal de binecuvântare viitoare, aparent în familia lui Zaharia a apărut un blocaj. În ciuda acestei aparențe, realitatea era că Dumnezeu a avut planuri mărețe cu cei doi, planuri ținute în secret până atunci.

Luca ni-l prezintă pe Zaharia luând-și în mod serios și devotat slujba în curțile templului. Fiind desemnat prin sorți, Zaharia a așteptat cu bucurie să se angajeze în această onorabilă activitate.

B. Cererea lui Zaharia

Sarcina lui era să aducă tămâie pe Altarul Tămâierii. În acest timp Zaharia **se ruga**, la fel ca mulțimea de afară. Pentru ce se ruga Zaharia? Nu ne este relatat direct, dar se poate deduce, din felul în care îi răspunde îngerul și din tematica Scripturii, că se ruga ca să afle despre Mesia și despre vremea venirii Lui, dovedind astfel că era în așteptarea Lui.

1. Un răspuns inițial la această întrebare ar putea fi că **se ruga personal pentru un fiu**, pentru un urmaș pe linia preoțească a lui Aaron, ca să-i ia locul de preot. Dacă aceasta ar fi fost rugăciunea sa, ar fi știut că doar un miracol ar putea oferi răspunsul. Cu toate acestea, el nu pare să fi așteptat un astfel de răspuns.
2. Exista oare și o altă petiție care să fi fost pe inima lui? Se pare că da, și ar fi fost legată de rolul său public, o **petiție legată de venirea Mântuitorului promis**.
3. O petiție legată nu doar de venirea lui Mesia, ci și de cea a **înaintea-mergătorului lui Mesia** așa după cum au prorocit Isaia și Maleahi. Probabil că Zaharia avea această rugăciune în numele poporului pe care îl reprezenta, dar nu se aștepta ca el să fie tatăl personal al înainte-mergătorului profețit.
4. Se ruga deci pentru **împlinirea unei prorocii minunate**, dar nu se aștepta să aibă legătură personală cu ea. Deci, deși era un om care se ruga de mult timp și credea în posibilitatea minunii în termeni generali, el nu era pregătit să creadă posibilitatea ca el însuși să fie parte din ea.

Aflăm de aici importanța persistenței în rugăciune și a încrederii că Dumnezeu are o vreme stabilită pentru răspunsul la aceste rugăciuni. Zaharia și Elisabeta se rugau pentru un copil de mult timp. Și acum, când nu exista, din perspectivă umană, nici o modalitate ca acea rugăciune să fie ascultată, Dumnezeu intervine providențial și miraculos pentru a răspunde acestei rugăciuni. Dar nu numai atât, Zaharia și Elisabeta se rugaseră, împreună

cu mulți alții din Israel, pentru venirea lui Mesia. Și oricât de puțin probabil ar părea, Dumnezeu era pe cale să răspundă și acestei rugăciuni.

C. Consternarea lui Zaharia: „Nu te teme Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată.”

În timp ce Zaharia tămăia în Templul din Ierusalim, îngerul Gavril apare în mod surprinzător și „*sparge tăcerea*”, anunțându-l pe preot că rugăciunea i-a fost ascultată și că i se va naște un fiu.

Așadar, Evanghelia după Luca începe narațiunea descriind un cuplu în vârstă care primește o veste-surpriză despre un eveniment viitor ce părea imposibil, și anume că vor avea un copil. Dumnezeu a răspuns în cele din urmă la rugăciunea lor pentru un copil. Dar acesta nu era un copil oarecare.

Apariția bruscă a îngerului i-a provocat lui Zaharia o mare teamă. I-a fost frică știind că uneori mesagerii cerești veneau cu un cuvânt de judecată. Era oare ceva greșit în felul în care își îndeplinea el îndatoririle preoțești?

Îngerul l-a asigurat pe Zaharia că nu există niciun motiv să se teamă. De fapt, îngerul avea pentru Zaharia o veste de bucurie. Este interesant faptul că Gabriel apare adesea pentru a oferi informații despre venirea Mântuitorului. Putem vedea ceva din importanța mesajului notând statutul lui Gabriel. El spune în versetul 19 că stă în prezența lui Dumnezeu, așteptând în mod clar să fie trimis în misiuni importante. Deducem din această informație proeminența pe care o are el chiar și între îngeri.

D. Comunicarea pe care a primit-o Zaharia

Vestea pe care Îngerul Gavril o aduce nu este una bună doar pentru Zaharia și Elisabeta, ci este, de asemenea, o veste bună pentru tot poporul lui Dumnezeu. Această veste vine în urma a 400 de ani tăcere, de lipsă de comunicare între Dumnezeu și poporul Său. Atunci Dumnezeu vorbește din nou și îl alege pe Zaharia să fie prima persoană căreia îi dezvăluie că a sosit timpul pentru venirea Mântuitorului, Mesia. Istoria Adventului începe cu Zaharia.

Îngerul l-a asigurat pe Zaharia că rugăciunea sa a fost ascultată și că a primit răspuns pozitiv (v.13), dar informația a căzut pe urechi surde. După felul în care îngerul Gavril îi prezintă „*răspunsul*” la rugăciunea sa, se poate înțelege că în acest copil își vor avea împlinirea toate celelalte rugăciuni făcute de Zaharia în toată viața sa.

Îngerul Gabriel îi dă detalii lui Zaharia despre băiat și menirea acestuia în planul lui Dumnezeu. Îi spune că acest copil va fi în mod special dedicat Domnului din pânțele mamei sale...

1. Primul detaliu este că Dumnezeu a promis că va face un miracol. Era imposibil ca Elisabeta să aibă un fiu și totuși aici li s-a promis unul. Cu siguranță, Zaharia ar fi trebuit să-și amintească ceea ce se întâmplase înainte prin Avraam și Sara. Aici i s-a amintit că nimic nu este prea greu pentru Domnul. Gabriel își începe mesajul reamintindu-i lui Zaharia că Dumnezeu poate face lucruri mari și astăzi, cum mai făcuse și în trecut.
2. Următorul detaliu este că fiul promis **ar fi un semn datorită numelui său (Ioan-Dumnezeu a avut milă)**, ceea ce înseamnă că Dumnezeu este milostiv. Un motiv pentru acest nume ar fi fost să se asigure că Ioan nu va avea niciodată cine era. Ori de câte ori cineva i-ar rosti numele, lucrul acesta să fie un motiv de bucurie la declarația că *Domnul este milostiv*.
3. Al treilea detaliu de evidențiat este că fiul promis urma să fie o personalitate distinctă. El va fi mare înaintea lui Dumnezeu... Spre deosebire de măreția pământească, ce constă în poziții, onoruri, faimă, etc., măreția cerească constă în a cunoaște pe Mesia și a fi de folos Acestuia.

4. Pentru început, el va fi *mare* în sensul că va fi umplut de Duh, adică va trăi sub controlul Duhului Sfânt. Acest lucru se menționa nu doar în legătură cu anii săi adulți, ci și pentru copilăria sa. Din momentul nașterii sale, el va fi dedicat Domnului.
5. El va fi, de asemenea, *mare* datorită succesului predicării sale (v.16). Aici i se spune lui Zaharia că fiul său va fi implicat într-o mare renaștere spirituală, una în care vor fi convertiți mulți, care se vor întoarce la Domnul în pocăință. *Va fi Acela care v-a pregătit Calea Domnului. Ce slujbă mărețată!* (Zaharia nu va trăi să vadă perioada aceasta, dar aici i se oferă mângâierea de a ști că se va întâmpla).
6. O altă trăsătură a măreției lui Ioan ce l-a uimit pe Zaharia: fiul său va fi umplut cu Duhul din pântecul mamei sale și în plus, va fi și precursorul lui Mesia. Zaharia știa (din Maleahi) că Dumnezeu va trimite un sol ce va anunța sosirea lui Mesia și că va face acest lucru predicând doctrina pocăinței. Pe măsură ce luăm în considerare ceea ce i s-a spus lui Zaharia, putem vedea ce har i-a acordat Dumnezeu de a crește un astfel de copil. (Creșterea a implicat rugăciune pentru copil, educația acestuia în Scripturi, etc.). Un cuvânt aici despre importanța pocăinței: prin ea vine învierea și așa ne pregătim să ne întâlnim cu Isus. Îngerul identifică două responsabilități ce îi reveneau lui Zaharia: cea față de familie și cea față de societate, ambele importante.
7. Un alt detaliu care iese din mesajul îngerului este importanța pe care trebuie să o acordăm pentru creșterea viitorilor predicatori. Sosirea lui Ioan în familia lui Zaharia și copilăria lui a adus bucurie părinților; sosirea lui în societate ca predicator a adus bucurie și mai mare multor oameni. La fel ca Zaharia, avem datoria să ne rugăm pentru sfințirea copiilor noștri și pentru rolurile lor viitoare. S-ar putea ca prin predicarea Evangheliei de către aceștia pământul să vadă zile mai bune decât vedem noi în prezent.

E. Consecințele comunicării făcute lui Zaharia

1. Consecința imediată: Zaharia s-a îndoit. Ca urmare a rămas mut: Luca 1:18 „Și Zaharia i-a zis îngerului: *«De unde să știu asta?»*.” El și soția lui erau în vârstă și Elisabeta era stearpă. Vestea binecuvântării viitoare nu îi produce bucurie, ci îndoială! Poate ne-am imaginat că era copleșit de ceea ce i se spusese. Cu toate acestea, el nu ar fi trebuit să se îndoiască de promisiunile lui Dumnezeu. Ca urmare a rămas mut pentru o vreme. Nu a putut împărtăși verbal cu alții a ceea ce i se spusese. Situația va dura mai mult de nouă luni.
2. Consecința apărută în timp. Ioan în slujba Domnului: împlinirea celor spuse de Îngerul Gavril despre el.
 - a) Înțelegerea chemării sale. Ioan și-a înțeles chemarea sa foarte bine, și acest lucru îl vedem începând cu modul lui de a se prezenta: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie...pregătiți calea Domnului...” (Isaia 40:3). Ioan niciodată nu și-a confundat chemarea sa cu a lui Mesia. S-a considerat doar un glas, un simplu glas...Și un glas nici măcar nu se poate vedea... Ioan s-a „văzut” pe sine ca un înainte-mergător, ca un pregătitor de drum înaintea lui Mesia. Ioan a știut cine este și nu a atentat să fie mai mult decât a fost.
 - b) Mesajul lui Ioan. Cel mai important Mesaj a lui Ioan a fost însă Mesajul de Prezentare a lui Mesia. Toate celelalte mesaje au avut un scop pregătitor pentru înțelegerea acestui Mesaj forte. Acest Mesaj a lui Ioan a fost constituit din trei secvențe, și anume:
 - Domnul Isus prezentat ca Lumina: „*El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă în El.*” (Ioan 1:7)
 - Domnul Isus prezentat ca Unul care are autoritate mai mare decât el (Ioan): „*Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-l cunoașteți. El este Acela care*

vine după mine – și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua învățămintelor Lui.” Ioan 1:26-27

- Domnul Isus prezentat ca fiind Mielul lui Dumnezeu. „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*” Ioan 1:29. Evreii erau familiarizați cu „mielul de jertfă”. Întrebarea lui Isaac, pusă tatălui său Avraam cu mii de ani în urmă, „unde este mielul pentru jertfă”, își găsește răspuns acum: „Iată Mielul”. Ioan le spunea: „Isus este Mielul pe care îl așteptați. El va fi jertfa finală pentru păcatele voastre. Și nu numai ale voastre, ci ale lumii întregi”.
- c) A fost fidel chemării sale de a-l prezenta pe Isus. De când și-a început lucrarea în pustia Iudeii, și până a fost decapitat de Irod, Ioan Botezătorul nu a făcut altceva decât să îndrepte privirile tuturor spre „Acela care este Domnul Isus”. Nu eu, spunea Ioan, ci El (ISUS), este Acela de care trebuie să ascultați.
- d) Declarația lui ca profet despre Domnul Isus „*Trebuie ca El să creadă, iar eu să mă micșorez*” (Ioan 3:30) ar trebui să fie un principiu de bază pentru orice serv al lui Dumnezeu. „*Nu eu sunt acela pe care voi îl așteptați, ci El, Isus*” spunea Ioan prin însăși viața sa. Nici nu ne puteam aștepta la o altă atitudine față de Domnul Isus din partea acestui mare om al lui Dumnezeu.

CONCLUZIA (APLICAȚIA)

Din această lecțiune am învățat că Domnul este Dumnezeul imposibilului și El ne aude rugăciunile, și, la momentul potrivit, ne va răspunde. Am înțeles mai bine importanța unei rugăciuni concrete, specifice. De asemenea am învățat din viața acestei familii că noi putem fi confienți în Tatăl ceresc cu privire la răspunsul la rugăciunile noastre.

Aplicația practică pentru noi este să rămânem fermi în credința noastră în Dumnezeu și în angajamentul nostru de a-L sluji cu devotament la fel ca Zaharia și Elisabeta. S-ar putea să existe o surpriză cerească care ne așteaptă chiar dincolo de ceea ce putem vedea noi acum. „*Rugăciunea serioasă a unui neprihănit are o mare putere și produce rezultate minunate.*” Iacov 5:16b (traducere parafrazată).

Chiar dacă Zaharia și Elisabeta doreau un copil, ceea ce aveau cu adevărat nevoie era un Mântuitor. Dumnezeu l-a folosit pe Zaharia (și pe Elisabeta) pentru a crește un copil special, cu o misiune specială. La momentul oportun, Dumnezeu le-a răspuns la rugăciune și le-a dat mai mult decât au cerut. Așa lucrează Dumnezeu nostru. S-au rugat și au cerut un copil și li s-a dat Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul pentru Mântuitorul lumii.

Acesta este cel despre care a fost scris: „*Iată, Îl trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care va pregăti calea înaintea Ta!*” și „**Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.**” (Matei 11:11)

Condițiile ascultării unei rugăciuni de către Dumnezeu sunt: O corectă relație cu Tatăl și o corectă atitudine față de El. Răspunsul divin la rugăciunile lui Zaharia și ale Elisabetei încurajează pe cei care se roagă în secret și încă nu au nici un răspuns. Și eu mă rog ca Bunul Dumnezeu să ne dea și nouă perseverență în rugăciune și zel de lucrare ca să grăbim venirea lui. Amin

„*Rugăciunea este cheia ce ne-a dat-o Dumnezeu, ca prin ea, El să deschidă ușile cu puterea Sa*”. Ward B. Scharp

(Ioan Sinitean)

Rugăciunea care proclamă lucrarea lui Isus

Text: *Luca 2:25-32*

Cuvântul de aur: *Isaia 52:10* „Domnul Își descopere brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.”

INTRODUCEREA

Necesitatea lucrării Lui Isus și nevoia unui Mântuitor s-a făcut simțită încă de la începutul perioadei post-edenice. Pe măsură ce procesul de formare și dezvoltare a poporului lui Dumnezeu înainta, la fel și revelația despre lucrarea de mântuire a Răscumpărătorului prindea contur tot mai mult în mintea și inima oamenilor, prin profețiile Vechiului Testament. Mulți oameni din Israel au fost mișcați de Duhul lui Dumnezeu să se roage și să aprofundeze profețiile pentru a căpăta o imagine mai clară despre Cel ce avea să vină și despre lucrare Lui de eliberare a oamenilor din robia păcatului. Alături de aceștia s-au numărat Zaharia, Elisaveta și Ana, însă Evanghelia după Luca ne prezintă încă un personaj care îl aștepta pe Mesia și avea cunoștințe temeinice despre lucrarea care urma El să o efectueze. Numele acestui om este Simeon, iar în cele ce urmează vom privi spre el și spre rugăciunea lui ce proclamă lucrarea lui Isus.

OBIECTIVE

Privind la experiența lui Simeon vom învăța următoarele:

- Cel credincios trebuie să facă rugăciuni concrete, pentru un obiectiv anume, și apoi să aștepte în tăcere răspunsul Domnului.
- Relația dintre cel care se roagă și Dumnezeu trebuie să fie ca și relația dintre un rob și stăpânul lui.
- Numai atunci când îl vom întâlni pe Domnul Isus, când îl vom recunoaște ca Mântuitor și ne vom închina lui, doar atunci vom putea spune ca Simeon: „*acum slobozește în pace pe robul Tău Stăpâne*”.
- Obiectivul credinciosului este atins atunci când acesta capătă răspuns la rugăciunile sale.

SCHIȚA

- I. Portretul celui care se roagă.**
- II. Privilegiul celui care se roagă.**
- III. Prioritatea celui care se roagă.**

ANALIZA

I. Portretul celui care se roagă – Simeon (vs.25-27)

Numele Simeon înseamnă „*Ascultare*” sau „*Domnul a auzit*”. Dacă Dumnezeu ascultă înseamnă că Simeon era un om dedicat rugăciunii, care s-a rugat pentru un obiectiv grandios, venirea lui Mesia, pentru mântuirea tuturor oamenilor. Simeon este omul care

căuta să împlinească cerințele Legii, dar în același timp s-a lăsat călăuzit de Duhul Sfânt, el reprezintă acea punte de legătură dintre Vechiul și Noul legământ. Textul citit ni-l portretizează pe Simeon ca un om care:

a. *Ducea o viață sfântă* – în relație cu semenii (v.25b)

Cel ce se roagă pentru un motiv special trebuie să fie integru. Simeon era un om just, cuvântul în greacă folosit aici este *Dikaios*, care se traduce prin comportare bună, trăind după dreptate, lăsând să se înțeleagă faptul că era un om integru în relație cu semenii lui.

b. *Era cu frica lui Dumnezeu* – în relația sa externă cu Dumnezeu (v.25c)

Această afirmație demonstrează că Simeon era un om evlavios, devotat în îndatoririle lui față de Lege și față de Dumnezeu, care manifesta atenție, reverență și pioșenie față El.

c. *Aștepta mângâierea lui Israel* – în relație cu vremurile (v.25d)

Simeon împreună cu o rămășiță credincioasă precum Zaharia, Elisaveta, Ana și de ce nu și Iosif din Arimateea (care și el aștepta Împărăția lui Dumnezeu, Marcu 15:43), au privit cu credință, anticipație și răbdare spre momentul nașterii Mântuitorului. Una din rugăciunile tradiționale la evrei este aceasta „arată-mi mângâierea lui Israel”. Expresia „mângâierea lui Israel” a izvorât din diferite profeții mesianice care vorbesc despre faptul că Dumnezeu va trimite un Izbăvitor pentru poporul Israel (Isaia 12:1; 40:1; 49:13; 51:3; 61:2; 66:13; etc.).

d. *Era călăuzit de Duhul Sfânt* – în relația sa internă cu Dumnezeu (v.25e-27)

- Duhul Sfânt era peste el.
- Duhul Sfânt îl înștiințase.
- Duhul Sfânt l-a mânat la Templu.

Vechiul Testament ne prezintă multiple ocazii în care Duhul lui Dumnezeu abilita anumite persoane alese de El în vederea efectuării unor lucrări speciale. Simeon este un astfel de om, abilitat de Dumnezeu prin Duhul Sfânt să identifice pe Cel așteptat de milenii pentru a mijloci între Dumnezeu și oameni. Modul lui de viață integru, reverența lui în relație cu Dumnezeu și disponibilitatea lui față de îndemnul Duhului a făcut ca Dumnezeu să-i dezvăluie că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului și să-i dea ocazia să țină în brațe Mântuirea așteptată de mii de ani.

II. Privilegiul celui care se roagă – Simeon (vs.28-32)

Acest paragraf (vs.28-32) este numită „Cântarea lui Simeon” și este cunoscută de teologi sub denumirea de „*Nunc Dimittis*”, expresie din limba Latină (Vulgata, „*Nunc dimittis servum tuum, Domine*” sau „*Acum slobozește în pace pe robul tău Stăpâne*”; Cântarea lui Zaharia este numită „*Benedictus*”, iar Cântarea Mariei „*Magnificat*”).

a. *Își însușește promisiunile Scripturii* (v.28)

În fiecare veac Dumnezeu a făcut ca în oamenii evlavioși să ardă acea nădejde că vor vedea împlinirea profețiilor Mesianice. Simeon a cunoscut și crezut profețiile Vechiului Testament, despre planul lui Dumnezeu de mântuire, dar în același timp a fost sensibil și la șoapta Duhului, care i-a vorbit cu privire la persoana lui, spunându-i că nu va muri înainte de a-L vedea pe Cel pentru care s-a rugat și a așteptat.

b. *Beneficiază de împlinirea promisiunilor divine în mod personal (vs.29-32)*

- Are onoarea de a ține în brațe pruncul.
- Vede cu ochii lui bătrâni mântuirea.
- Ajunge la concluzia că obiectivul vieții lui a fost atins, iar el poate pleca „acasă” cu satisfacția obiectivului împlinit.

Liderii religioși, care aveau menirea de a studia profețiile și de a le sincroniza cu viața cotidiană, nu au remarcat acel moment epocal al nașterii Mântuitorului. De acest privilegiu a beneficiat doar omul care s-a rugat, a așteptat și s-a lăsat călăuzit de Duhul Sfânt. Simeon se adresează lui Dumnezeu cu apelativul Stăpâne, care vine de la termenul *Despotes*. Folosit în relație cu oamenii, acesta are o conotație negativă, însă adresat lui Dumnezeu, face din El un Stăpân absolut, iar el, omul, este robul care se conformează în totalitate Stăpânului, „după Cuvântul Tău”.

III. Prioritatea celui care se roagă – Simeon (considerații finale, v.32)

Simeon a fost omul care a înțeles nevoia de mântuire a oamenilor după căderea lui Adam în păcat, a înțeles că Dumnezeu a plănuit să trimită un Mântuitor, a stăruit în rugăciune ca Dumnezeu să-și împlinească promisiunea și, în acest moment, a făcut din proclamarea lucrării lui Isus prioritatea vieții sale.

a. *Lumina neamurilor – Revelația (v.32a)*

Spre deosebire de majoritatea liderilor religioși ai lui Israel, care credeau că Unul Domnului va veni să salveze doar națiunea Israel, Simeon cunoștea bine Scripturile, Legea, Psalmii dar în mod special profețiile lui Isaia, unde Mesia este numit Lumina Neamurilor, cuvântul folosit în limba greacă este *Apocalypsis*, care înseamnă descoperire, ceea ce înseamnă că lucrarea lui Mesia va fi o revelație pentru Neamuri. El va înlătura vălul întunericii spiritual și va aduce lumina mântuitoare nu numai poporului Israel ci și tuturor națiunilor pământului. Simeon citează în rugăciunea lui Isaia 42:6-7, 49:6, 52:10, 60:3. Sub inspirația Duhului Sfânt, Simeon proclamă faptul că pruncul va fi Lumina Neamurilor, va fi jertfa de ispășire pentru toți oamenii. Această idee a fost continuată după moartea, învierea și înălțarea Domnului Isus, de Pavel, care ajuns în Antiohia din Pisidia, unde, după ce a vestit Evanghelia evreilor în Sinagogă, s-a adresat Neamurilor din acea localitate, spunându-le „*Căci așa ne-a poruncit Domnul: Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*” (Fapte 13:47, 26:23). Și toți cei care erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.

b. *Slava poporului Tău Israel – Mântuirea (v.32b)*

Această expresie arată materializarea speranței Mesianice, împlinirea profețiilor care arată că Mesia se va naște din poporul Israel. Promisiunea venirii Mântuitorului a fost făcută poporului Israel, lor li s-au dat profețiile cu privire la El, s-a născut din părinți evrei, a venit la ai Săi (Ioan 1:11), a început lucrarea printre evrei, a învățat oamenii în sinagogile lor și în Templu. Lucrarea Lui a început în Ierusalim (Fapte 1:8b). Prin urmare, El a fost Cel așteptat, slava sau gloria lor, onoarea de a fi dintre ai lor.

CONCLUZII

Simeon a fost omul care s-a rugat și a așteptat prima venire a lui Mesia, noi după două mii de ani anticipăm o altă venire, de data aceasta în vederea răpirii bisericii și noi trebuie să ne rugăm și să așteptăm, trăind după cerințele Scripturii, în reverență față de Dumnezeu și călăuziți de Duhul Sfânt. De aceea, studiind acest eveniment de rugăciune cu totul special din viața lui Simeon, ca și mărturia implicată a vieții lui în general, am putut învăța următoarele:

- Putem și trebuie să facem rugăciuni concrete, pentru un obiectiv anume, așteptând mai apoi în tăcere răspunsul Domnului.
- Relația dintre noi, cei ce ne rugăm și Dumnezeu trebuie să fie ca și relația dintre un rob și stăpânul lui, în privința așteptării, dar ca și relația dintre un fiu și tatăl lui, în privința încredințării.
- Numai atunci când îl vom întâlni pe Domnul Isus, când îl vom recunoaște ca Mântuitor și ne vom închina lui ca Stăpânului absolut și bun, doar atunci vom putea spune ca Simeon: *„acum slobozește în pace pe robul Tău Stăpâne”*.
- Ținta noastră este atinsă atunci când căpătăm răspuns la rugăciunile noastre.

[\(Cristi Bradu\)](#)

Rugăciunea ce acceptă planul divin

Textul de citit: *Luca 3:21-22*

Textul de studiat: *Luca 3 și Matei 3*

Versetul de aur: *Isaia 53: 10* „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.”

INTRODUCERE

lecția de astăzi este una mai dificilă deoarece analizăm o rugăciune care nu o avem scrisă pe paginile Scripturii, ci doar putem să îi deducem conținutul din contextul menționării ei. Știm că Domnul nostru s-a rugat și a comunicat cu Tatăl. Din Evanghelia după Luca observăm că în toate etapele vieții Domnul nostru a avut o comunicare constantă cu Tatăl. Această lecție tratează primul eveniment din viața publică a Domnului nostru, eveniment însoțit de rugăciune. Tocmai pentru a întări în noi convingerea cu privire la importanța rugăciunii, textul ne arată că Domnul nostru s-a rugat. Oare de ce autorul Evangheliei nu a înregistrat conținutul acestei rugăciuni? Ca orice altă rugăciune a Domnului Isus, și aceasta a fost una foarte importantă din moment ce Tatăl răspunde clar și audibil. Dar dacă nu avem înregistrat conținutul acestei rugăciuni, putem totuși să intuim ce Domnul nostru a spus. În această lecție vom studia mai multe lucruri referitoare la rugăciune, lucruri surprinse în obiectivele lecției.

OBIECTIVE

Sunt trei obiective care ne ajută să învățăm câteva lucruri esențiale în ce privește rugăciunea:

- Cum trebuie să fie rugăciunile noastre și cât timp să alocăm pentru ele
- Cum putem lua decizii după voia Tatălui și importanța primirii răspunsului Său.
- Ce trebuie să facem atunci când Dumnezeu nu răspunde rugăciunilor noastre.

SCHIȚA

- I. Locul și circumstanțele în care rugăciunea este adresată**
- II. Motivul și conținutul rugăciunii**
- III. Răspunsul primit la rugăciune**
- IV. Învățăturile ce le tragem din acest episod**

ANALIZA

1. Locul și circumstanțele în care rugăciunea este adresată

Viața pământească a Mântuitorului nostru, deși scurtă, a avut cea mai mare influență în istoria omenirii. El, Domnul nostru, deși prin intrupare a cunoscut existența umană limitată de timp, ca și Creator El este cel ce controlează timpul. Întruparea lui este de fapt punctul din care se numără anii în noua eră. Orice ateu recunoaște involuntar viața Domnului în fiecare zi atunci când folosește calendarul. În puținele informații pe care le avem despre copilăria Domnului Isus Hristos ne putem da seama că a fost deosebit de interesat de relația Sa cu Tatăl Divin. Această relație nu l-a făcut să-și neglijeze părinții

pământești, cei cărora le-a fost încredințat pentru o perioadă spre creștere, ci din contră, așa cum spune în Luca 2:51 „*le era supus*” și „*creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea Lui Dumnezeu și înaintea oamenilor*” (Luca 2:52). Ioan Botezătorul a fost trimis de Tatăl să pregătească calea Mântuitorului, așa cum am învățat deja. În mesajele sale evanghelice, el îndemna poporul ales la pocăință și le aplica botezul spre pocăință. Atunci când Domnul nostru vine la el, la Iordan, și cere să fie botezat, Ioan recunoaște superioritatea Domnului și în faza inițială refuză să-L boteze pe Domnul Său. „*Eu*”, zicea el, „*am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*” (Matei 3:14-15). După răspunsul primit, Ioan acceptă să-L boteze, iar după botez Domnul se roagă și imediat se aude răspunsul Tatălui.

1. Motivul și conținutul rugăciunii

În acest text nu ni se spune care ar fi motivația rugăciunii, nici care este conținutul ei, dar din alte texte putem să deducem ce a spus Fiul Tatălui. Botezul Domnului Isus Hristos marchează începutul lucrării Sale misionare. Până acum, Domnul a fost ascultător de părinți și s-a manifestat în principal ca orice alt fiu, așa cum era de fapt cunoscut, ca fiul tâmplarului. Dar acum, la râul Iordan, în prezența lui Ioan Botezătorul, Domnul nostru face această rugăciune prin care își afirmă din nou voința de a împlini voia Celui ce L-a trimis. Secole în urmă, Isaia primește și el o însărcinare, cea de a transmite poporului răzvrătit o altă avertizare, o altă chemare la pocăință. Această trimitere a lui Isaia este împlinită desăvârșit de Fiul, despre care a fost scris în sulul cărții. Psalmistul David în Psalmul 40: 7-10 descrie mai detaliat trimiterea Fiului și scopul acestei trimiteri: „*Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule*”. Aici, ca și în alte ocazii, Domnul nostru afirmă public că acceptă planul divin de mântuire a omenirii prin jertfa Sa și este dispus să se supună Tatălui până la sfârșit.

2. Răspunsul primit la rugăciune

„*Tu ești Fiul meu preaiubit: în tine îmi găsesc toată plăcerea Mea.*” Acesta este răspunsul Tatălui, din care înțelegem că Fiul a afirmat public că dorește să se supună planului divin. Din discuția cu Ioan, este evident că Domnul nostru știa pentru ce a venit și știa care este calea spre a împlini scopul venirii Sale pe pământ. El era dispus să îplinească tot ceea ce trebuia să îplinească. Așa cum îi cere lui Ioan să îplinească tot ce era scris, acum, în rugăciune, afirmă din nou că este dispus să se supună Tatălui în toate lucrurile. Viața Sa va arăta că El, într-adevăr s-a „*supus Tatălui, până la moarte, și încă moarte de cruce*”. Supunerea voinței Sale înaintea voinței Tatălui l-a făcut pe Domnul nostru să audă acele cuvinte binecuvântate.

3. Aplicatie

- a. Rugăciunea nu este numai un mod prin care aducem cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, ci trebuie să fie un mod de comunicare. Domnul nostru nu a cerut ceva pentru Sine, ci a comunicat Tatălui dorința lui de a împlini voia divină legată de mântuirea oamenilor. A fost o reafirmare a dorinței Lui de a se supune întru totul Celui ce L-a trimis în lume. Cuvintele Tatălui arată plăcerea lui Dumnezeu în Fiul care îplinește prin ascultarea Lui planul răscumpărării. Isus a fost gata să îplinească tot ceea ce trebuia împlinit.

Întrebare: Rugăciunile noastre trebuie să cuprindă în mod neapărat afirmația supunerii față de voia lui Dumnezeu?

- b. Rugăciunea trebuie să fie un dialog. Atunci când comunicăm cu Tatăl, El ne ascultă și ne răspunde. Avem înregistrate pe paginile Scripturii cazuri multiple când cei ce s-au adresat Tatălui în rugăciune au primit răspuns, fie în mod direct, fie prin intermediari.

Întrebare: Dacă știm că Dumnezeu ne răspunde, cum trebuie această cunoștință să ne influențeze viața de rugăciune?

- c. Au fost cazuri în care Tatăl nu a răspuns pozitiv rugăciunilor și cererilor copiilor Săi. Dumnezeu are motivele Sale bine întemeiate pentru care nu răspunde sau tace când ne rugăm.

Întrebare: Care ar fi unele motive pentru care nu primim răspuns sau suntem întâmpinați de tăcerea Domnului?

CONCLUZII

- ❖ Rugăciunea trebuie să fie un dialog, un mod de comunicare cu Tatăl. Noi vorbim cu El, iar El ne răspunde în mod suveran. Timpul de părtășie pe care îl avem trebuie să includă și timpul în care ascultăm răspunsul Domnului.
- ❖ Deciziile pe care le luăm trebuie comunicate Domnului pentru a fi confirmate de El. Atunci când vrem ca Dumnezeu să binecuvânteze planurile noastre este necesar ca El să le confirme și să le aprobe. De fapt, planurile noastre trebuie ajustate ca să corespundă cu voia lui Dumnezeu, sau, altfel spus, planurile Lui să devină planurile noastre.
- ❖ În cazul în care nu primim un răspuns din partea lui Dumnezeu, trebuie să ne analizăm viața pentru a corecta tot ce nu este după voia Sa, orice lucru care împiedică comunicarea cu Tatăl.

[\(Mike Lozneanu\)](#)

Rugăciunea ce solicită discernământ de la Dumnezeu

Text: *Luca 6:12-16; 9:1-6*

CA: Flp.1:9-11 „⁹Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ¹⁰ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, ¹¹plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.”

INTRODUCERE

„Cenușăreasa bisericii de astăzi este grupul de rugăciune. Această roabă a Domnului este neiuibită și necurtată, pentru că nu este împodobită cu perlele strălucitoare ale intelectualismului și nici îmbrăcată cu dantelăriile încântătoare ale filozofiei; și nici nu este încoronată cu tiara fermecătoare a psihologiei.” Leonard Ravenhill, „De ce întârzie trezirea spirituală”.

Acest citat ne aduce în față una din dilemele principale ale bisericii moderne, și, într-un fel, ne duce cu gândul la tristul și cutremurătorul pasaj din Apocalipsa: **Apoc.3:14-18**: „Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu: «Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.»’

Trăim într-o epocă a bisericii când accentul se pune pe acțiune. Mentalitatea curentă ne spune că având „cunoștință”, având bani, având libertate, trebuie să acționăm. Și deși toate aceste resurse menționate nu sunt prin ele însele nici binecuvântare nici blestem, totuși ele trezesc în credinciosul modern un instinct firesc care îl face să uite de sursa puterii și succesului și să se încreadă în aceste resurse, acționând în virtutea oportunităților pe care poziția și resursele i le deschid și i le creează, și nu, așa cum ar trebui, în virtutea călăuzirii divine la care nimeni dintre muritori nu are, nu a avut, și nu va avea un acces ușor.

Să ne gândim cum au fost făcute lucrurile de generațiile precedente, care nu aveau aceste mari „avantaje”. Resursele de orice fel erau foarte limitate, accesul la informație și comunicație rapidă aproape inexistent, în casa Domnului de multe ori era sărăcie lucie. Și totuși, în acest context, oamenii credinței au reușit să evanghelizeze lumea și să aducă la lumină civilizația umană scufundată în păcat. Cum au reușit lucrul acesta în vreme de mare penurie și puțină putere? Apelând la sursa tuturor resurselor, prin rugăciune.

Ca să avem un termen de comparație, voi cita din același autor câteva pasaje iluminate despre vechile standarde: „*Există o diferență ireconciliabilă între cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și cunoașterea Dumnezeului Cuvântului*” (ibidem)... sau „*Dacă vom face lucrarea lui Dumnezeu în felul lui Dumnezeu, la vremea lui Dumnezeu și cu puterea lui Dumnezeu, vom avea binecuvântarea lui Dumnezeu*” (ibidem)... sau „*În pofida tuturor părerilor, păstorii care nu petrec două ceasuri pe zi în rugăciune sunt slujitori de duzină, cu doctorate sau fără doctorate*” (ibidem).

Ce reușim noi în zilele noastre? În timpul hotărât nouă pentru vegherea asupra lumii s-au întâmplat cele mai mari pierderi ale valorilor acumulate de înaintașii noștri în credință: rugăciunea și Biblia au fost scoase nu numai din școli, dar și din întreaga arenă civilă, divorțul a devenit metastazant, imoralitatea și perversiunile practicate pe scară largă, consumul de stupefiante și alcool legalizate și acceptate, redefinirea familiei o lege a lumii civilizate. Și în tot acest context, multe din bisericile noului val, în timp ce se laudă cu deschiderea lor pentru păcătoși, condamnă cu îndârjire bisericile ce vor să se țină de standardele vechi ca fiind legaliste și depășite. Iată din nou câteva citate din autorul de mai sus pe acest subiect: „*În această târzie oră de mieznoapte, cultele fără Hristos și religiile fungic-proliferante care dezonoarează divinitatea îl ispitesc pe Domnul Dumnezeu. Oare nu e nimeni să dea alarma?*” Leonard Ravenhill, „*De ce întârzie trezirea spirituală*” sau „*Astăzi Dumnezeu îi leapădă pe oameni – nu pentru că sunt prea ignorați, ci pentru că sunt prea autosuficienți. Fraților, abilitățile noastre sunt handicapurile noastre, iar talentele noastre sunt obstacolele noastre!*” (ibidem)... sau „*Încă nu am rezistat până la sânge în rugăciune; nu, «nici măcar nu ne asudă sufletele», așa cum a spus Luther. Ne rugăm cu o atitudine de «volens nolens»; ne rugăm rugăciuni la întâmplare; jertfim ceea ce nu ne costă nimic! Nici măcar nu avem «o dorință puternică». Mai degrabă suntem sporadici, schimbători și spasmodici. Singura putere la care Dumnezeu răspunde este aceea a rugăciunii. Noi scriem azi despre puterea rugăciunii, dar nu știm cum să luptăm în rugăciune*” (ibidem). Aș vrea să închei acest paragraf cu un citat al său care m-a cercetat foarte tare: „*Niciun om nu este mai mare decât viața lui de rugăciune*” (ibidem).

Putem să realizăm din această introducere cât de importantă e viața de rugăciune. Iată de ce o și studiem, folosind mai ales Evanghelia după Luca pentru acest studiu. În textul de față ne concentrăm asupra rugăciunii pentru discernământ.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că lucrarea Domnului necesită un discernământ de origine divină pe toate planurile.
- Să înțelegem că acest discernământ trebuie solicitat prin rugăciune
- Să înțelegem că acest discernământ nu este garanția perfecțiunii conforme minții umane, dar este singura garanție a unui traseu fără poticneli și plin de roadă în umblarea noastră cu Domnul.

SCHIȚA

- I. **Discernământ pentru alegerea oamenilor intenționați pentru lucrare Luca 6:12, 13**
- II. **Discernământ pentru oamenii chemați în lucrare Luca 9:1, 2; Mat.9:37-10:1**
- III. **Discernământ pentru oamenii vizați de lucrare Luca 9:4, 5; Mat.9:38, 10:5, 6**

ANALIZA

- I. **Discernământ pentru alegerea oamenilor intenționați pentru lucrare Luca 6:12, 13**

Luca 6:12, 13 „¹²În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. ¹³Când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli...”

După cum putem observa, nici chiar Fiul Omului nu a tratat problema discernământului legat de alegerea celor chemați ca apostoli cu ușurință. Noaptea de dinaintea acestui act important, el a petrecut-o toată în rugăciune, la tronul divin de har și călăuzire, pentru a primi lumină de sus – nu ca Dumnezeu-om, pentru că nu ar fi avut nevoie, ci ca omul-Dumnezeu care și-a autolimitat puterea pentru a fi ca noi și a ne învăța felul în care să ne conducem viața de credință.

Este vrednic de notat faptul că Domnul Isus nu a fost interesat atât de succesul celor aleși (într-adevăr, unul din ei, Iuda Iscariot, a fost un eșec lamentabil), cât de succesul alegerii (și anume de a respecta identic voia Domnului, pentru ca planul Lui să se îndeplinească în mod desăvârșit prin oameni nedesăvârșiți, dar aleși pentru scopul respectiv).

Ce putem deduce din acest pasaj legat de necesitatea alegerii unor lucrători, diaconi, etc. sunt următoarele:

- Deși nu e greșit să conducem interviuri, să verificăm educația și diplomele sau experiența și mărturia de viață și slujire a celor considerați, în final ceea ce este cu adevărat important este cercetarea voii Celui ce știe toate lucrurile și care a și plănuit totul din veșnicii.
- Cercetarea voii divine în astfel de cazuri se face în principal prin rugăciune.
- Această cercetare n-a fost ușoară pentru Domnul Isus, nici pentru apostoli, și nu va fi ușoară nici pentru noi. Domnul a petrecut în rugăciune intențională și cu scop determinat cel puțin o noapte întreagă. (v.12)
- Odată primită ca încredințare sfântă, călăuzirea trebuie urmată repede (v.13)

- II. **Discernământ pentru oamenii chemați în lucrare Luca 9:1, 2; Mat.9:37-10:1**

Mat. 9:37-38; 10:1 „Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.» Apoi,

Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință.”

Odată aleși și împuterniciți pentru o lucrare duhovnicească, cei chemați au ei înșiși au nevoie de discernământ spiritual, deoarece orice putere și orice privilegiu vine cu responsabilități mărite: **Iac.3:1:** „*Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră.*” De aceea, este nevoie de discernământ spiritual pentru acești lucrători, și atât ei înșiși cât și adunarea care i-a trimis trebuie să-l ceară în rugăciune de la Domnul. El este necesar pentru a putea discerne când, cum și cât trebuie să slujim în vederea atingerii misiunii date de Domnul. Putem face câteva inferențe ce par evidente din textele citate, ca și din alte texte, deși nu întotdeauna în mod explicit:

- Sunt mult mai puțini lucrători disponibili decât e necesar pentru lucrarea Domnului, și aceasta nu e vina lui Dumnezeu ci se datorează orbirii spirituale de care suntem cuprinși câteodată, chiar credincioși fiind. Trebuie să ne rugăm pentru discernământ pentru cei mântuiți vizați de Duhul Domnului ca să primească acel fel de discernământ care îi face conștienți de chemarea lor, pentru a-i da curs. (**Mat.9:37**)
- **Iac. 1:5:** „*Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.*” Și acest fel de discernământ necesar celor chemați pentru a-și conduce în mod eficient misiunea trebuie cerut tot prin rugăciune. Cuvântul de aur ne spune același lucru: **CA: Flp.1:9-11** „*Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ¹⁰ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, ¹¹plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.*”
- Odată primită călăuzirea, ea trebuie ascultată și dacă nu este inițial înțeleasă: **Evr. 11:8:** „*Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.*” Tot așa și Iosua a ascultat fără crâcnire instrucțiunile Domnului pentru cucerirea Ierihonului, deși nu avea nici un fel de sens.

III. Discernământ pentru oamenii vizați de lucrare Luca 9:4, 5; Mat.9:38, 10:5, 6

Mat. 9:38; 10:5-6 „*Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.*” ... *Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.”*

Nu toți cei întâlniți sunt gata pentru o anumită fază a Evangheliei lui Dumnezeu, și putem evita timpi morți și chiar pericole dacă ne rezemăm pe călăuzirea divină pentru aceste amănunte strategice. Pavel, spre exemplu, a fost oprit să meargă în Asia pentru a propovădui Evanghelia, și a fost în schimb trimis în Macedonia. Vedem că și în această privință e nevoie de un discernământ special ce numai Dumnezeu ni-l poate da, de aceea e nevoie de rugăciune.

CONCLUZII

Studiind lecția de astăzi am văzut că lucrarea Domnului necesită un discernământ de origine divină pe toate planurile, că acest discernământ trebuie solicitat prin rugăciune și că făcând toate aceste lucruri, nu vom primi garanția perfecțiunii conforme minții umane, ci pe aceea a unui traseu fără poticneli și plin de roadă în umblarea noastră cu Domnul.

[\(Laurentiu Murg\)](#)

Rugăciunea ce cere binele pentru dușmani

Texte de studiat: *Luca 6:27-36; Luca 23:33-34; Fapte 7:59-60*

Text de citit: *Luca 6:27-36*

Versetul de Aur: *Luca 6:28*

INTRODUCERE

Ne găsim cu studiul nostru în Predica lui Isus de pe munte, așa cum este consemnată de evanghelistul Luca. Referitor la pasajul din Luca 6:17-49, Darrel Bock scrie: „Predica pe munte consemnată de Luca este echivalentul Evangheliei dragostei din capitolul treisprezece al epistolei întâi către corinteni a sfântului apostol Pavel. Aici Isus își expune în detaliu etica pentru viața de zi cu zi.” Isus ne spune că noi, ca urmași ai Săi, suntem oi printre lupi. Deoarece va exista mereu împotrivire față de misiunea lui Hristos, creștinii vor fi înconjuțați de dușmani mereu și în toate domeniile vieții. Conștientizând acest adevăr peren, e necesar să ne punem întrebarea: cum trebuie să răspundem noi, ca și urmași ai lui Hristos, dușmanilor noștri? În celebra sa predică, Domnul Isus ne învață că dragostea ar trebui să guverneze toate domeniile vieții noastre, chiar și relația noastră cu dușmanii ce ne înconjoară. Aceasta înseamnă nu numai că trebuie să nu ne blestemăm dușmanii, ci dimpotrivă, mai degrabă trebuie să ne rugăm pentru ei.

OBIECTIVE

- Să învățăm dureroasa dar necesara măsură a dragostei depline.
- Să învățăm cum să ne rugăm pentru binele dușmanilor noștri.

SCHIȚA

- I. *Contextul rugăciunii*
- II. *Esența rugăciunii*
- III. *Temeiurile rugăciunii*
- IV. *Forma rugăciunii*
- V. *Comentarii finale*

ANALIZA

I. Contextul rugăciunii.

- a. Descoperim imediat că chemarea de a ne ruga pentru dușmanii noștri este una dintre multele porunci care au la bază iubirea (Luca 6:27-31).
 - i. „*Fă bine celor ce te urăsc*”, (v.27). Iubirea guvernează modul în care **ne comportăm** față de dușmanii noștri.
 - ii. „*Binecuvântați pe cei ce vă blestemă*”, (v.28). Iubirea guvernează modul în care **vorbim** cu dușmanii noștri.

- iii. „Roagă-te pentru cei care te maltratează”, (v.28). Iubirea guvernează modul în care **inimile noastre răspund** față de dușmanii noștri.
- iv. „Dacă te bate cineva peste o falcă, întoarce-i și pe cealaltă”, (v.29). Iubirea înseamnă că **ne facem vulnerabili** față de cei pe care îi slujim.
- v. „Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa”, (v.29). Iubirea înseamnă **să suferim** pentru a satisface nevoile altora.
- vi. „Oricui îți cere, dă-i; și celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi”, (v.30). Iubirea înseamnă **să avem brațele deschise și inimi generoase** față de cei care au nevoie.
- vii. „Ce voیți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”, (v.31). Iubirea înseamnă **să avem empatie** față de dușmanii noștri. Facem un efort să luăm în considerare viața din punctul lor de vedere, pentru a înțelege cum îi putem ajuta.

II. Esența rugăciunii.

- a. Iubirea nu este o calitate nefirească. Oricine este capabil de dragoste. Oricine se poate sacrifica de la sine pentru a căuta bunăstarea altei persoane. Isus însuși afirmă acest lucru în versetele 32-34.
- b. Totuși, ceea ce diferențiază etica lui Hristos este măsura iubirii. Suntem chemați să extindem iubirea chiar și asupra dușmanilor noștri, lucru care necesită o forță supranaturală.
- c. Răspunsul nostru normal la a fi atacat personal este riposta și răzbunarea. Cu toate acestea, în toată Scriptura ni se amintește că răzbunarea aparține exclusiv Domnului (Prov.20:22, Rom.12:19, Evrei 10:30).
- d. Dacă răzbunarea și răutatea sunt interzise, atunci ce atitudine trebuie să ia ucenicul Domnului față de dușmanul său? Adesea credem că suntem justificați dacă rămânem neutri. Știm că nu ar trebui să ne răzbuim, dar de multe ori ne mulțumim să fim indiferenți față de dușmanii noștri și de necazurile lor. „Nu îi voi răspunde cu aceeași măsură, dar cu siguranță că nici nu-mi pasă de el”. Cu toate acestea, Dumnezeu ne cere să mergem dincolo de neutralitate, El ne cere să ne iubim dușmanii. O manifestare a acestei iubiri este aceea de a ne ruga pentru dușmanii noștri.
- e. Ți-a arătat cineva dragoste vreodată în pofida faptului că îl maltratai? Cum te-a afectat asta?

III. Temeiurile rugăciunii:

- a. Etica creștină este în cele din urmă înrădăcinată în standardul oferit de comportamentul lui Dumnezeu. Poruncile lui Dumnezeu nu sunt arbitrare. Neprihănirea pe care Dumnezeu ne cheamă să o întrupăm este una care își are rădăcinile în caracterul divinității.
- b. Cum reacționează Dumnezeu față de dușmanii Săi?

- i. **Luca 23:33-34:** „Când au ajuns la locul numit «Căpățâna», L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga. Isus zicea: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!» Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți.”
- ii. **Romani 5:8** „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, în timp ce eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”.

IV.

Forma rugăciunii:

- a. Deci știm că suntem chemați să ne rugăm pentru dușmanii noștri. Întrebarea rămâne, totuși, cum să ne rugăm pentru ei? Ne cheamă Isus să ne rugăm ca averile lor să fie nimicite și casele lor să fie arse?
- b. Răspunsul îl găsim în acest pasaj, unde învățăm că rugăciunile noastre trebuie să fie guvernate de două criterii:
 - i. **Iubire:** Dragostea caută bunăstarea celui care este obiectul iubirii.
 - ii. **Regula de aur:** Fă-le altora ceea ce ai vrea ca ei să-ți facă ție. Dacă ai fi în poziția inamicului tău, care ar fi nevoile tale?
- c. Exemple:
 - i. Cum te rogi pentru dușmanul tău dacă el este un guvernator care are sarcina de a proteja provincia locală în timpul pandemiei? (** Rugați ascultătorii să răspundă la această întrebare mai întâi, și doar apoi da-ți-le răspunsurile).
 - Roagă-te pentru mântuirea lui dacă este pierdut spiritual (1 Tim.2: 4).
 - Roagă-te ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune pentru a promova binele și a lupta împotriva răului (Rom.13: 4).
 - Roagă-te ca el să fie înconjurat de sfătuitori înțelepți și evlavioși (Prov.11:14).
 - ii. Cum te rogi pentru dușmanul tău dacă el este un membru al bisericii locale care îți bagă mereu bețe în roate și îți afectează astfel în mod constant slujirea? (** Rugați ascultătorii să răspundă mai întâi la această întrebare mai întâi, și doar apoi da-ți-le răspunsurile).
 - Roagă-te pentru mântuirea lui dacă este printre cei ce sunt pierduți spiritual (1 Tim.2:4).
 - Roagă-te ca el să înțeleagă împreună cu toți sfinții care este lățimea, lungimea, înălțimea și profunzimea dragostei divine (măsura dragostei lui Dumnezeu) pentru el (Efeseni 3:18).
 - iii. Roagă-te ca el să-și descopere darurile spirituale și să înflorească în locul său în trupul lui Hristos (1 Cor.12:7).
- d. Cum te rogi tu pentru dușmanul tău dacă este cineva care ți-a furat valori însemnate? (** Solicitați ascultătorului să răspundă mai întâi la această întrebare mai întâi, și doar apoi da-ți-le răspunsurile).
 - i. Roagă-te pentru mântuirea lui dacă este nemântuit (1 Tim. 2:4).

- ii. Roagă-te ca Dumnezeu să satisfacă nevoile lui fizice (Fil.4:19).
- iii. Roagă-te ca el să găsească pace în Dumnezeu, care este capabil să satisfacă toate celelalte nevoi ce le are (Matei 6:34).

V. Comentarii finale

- a. Cerința iubirii (întoarce-ți-vă celălalt obraz, dați-vă haina dar și cămașa) este pretinsă ca standard etic personal pentru individ. Există cu totul alte cerințe care trebuie observate în contexte diferite. De exemplu, societatea ar fi într-un haos general dacă autoritățile guvernamentale „ar întoarce celălalt obraz” în fața criminalității. Li se dă sabia pentru a promova pedeapsa corespunzătoare (Rom.13:4), și a asana astfel societatea. Un alt exemplu este responsabilitatea Bisericii față de cei ce încalcă disciplina, știind că Biserica este în același timp un grup viu și o entitate juridică. Creștinii pot ajunge în mod individual să păcătuiască, ajungând să tolereze lucruri rele în viața lor personală, dar biserica locală, parte a trupului lui Hristos și având și ființă juridică în fața oamenilor ca și în fața lui Dumnezeu, este chemată să practice și să aplice disciplina asupra propriilor membri atunci când e nevoie (Matei 18). Această cerință etică trebuie înțeleasă în contextul său adecvat ca ceva care guvernează viața individului în comunitatea bisericească.
- b. În sfârșit, deși este dificil să înțelegem cum imprecăția se poate potrivi cu porunca lui Isus de a-i binecuvânta pe dușmanii noștri, se pare că există cazuri pentru rugăciunea imprecativă în viața credinciosului. Cu toate acestea, primul răspuns este întotdeauna cel al iubirii, mai degrabă decât al imprecăției. Dumnezeu însuși demonstrează acest lucru prin măsura dorinței Sale ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor națiunilor în primul rând și prin faptul că numai mai apoi judecă pe cei care I-au respins mărturia revelației naturale și mai ales pe cea a Cuvântului propovăduit. Da, Mielul lui Dumnezeu își dă viața pentru lume (Ioan 1:29). Cu toate acestea, El se întoarce a doua oară pentru a-i judeca pe toți cei care nu se pocăiesc (Apoc.6:15-17).

CONCLUZIE

Deoarece noi, creștinii, mergem împotriva curentului unei lumi căzute, ne vom face mulți dușmani. Cu toate acestea, Cuvântul ne învață și ne cere să nu ne răzbunăm. Urmându-L și imitându-L pe Hristos, trebuie să arătăm dragoste chiar și dușmanilor noștri. O facem în încredințarea că Dumnezeu este capabil să lucreze în viața dușmanilor noștri pentru a-i atrage la Hristos prin dragostea pe care le-o arătăm. De asemenea, o facem cu încredințarea că Dumnezeu va judeca tot ce este rău până la urmă. Este dificil? Este, dar o facem știind că ni s-a făcut incomensurabilă onoarea de a participa la și de a completa suferințele lui Hristos.

(Marius Scurtu)

Rugăciunea care este ineficientă

Text: *Luca 6:46-49; 13:22-30*

Cuvântul de Aur: *Luca 13:24* „*Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci va spun că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea.*”

INTRODUCERE

Deoarece rugăciunea este cea mai importanta lucrare în care un creștin născut din nou se poate angaja, ea ar trebui să se afle în capul listei de priorități. Dacă am împărți rugăciunile în mai multe categorii, cei mântuiți știu că sunt rugăciuni la care Dumnezeu răspunde imediat, rugăciuni la care răspunsul întârzie și rugăciuni la care Dumnezeu nu răspunde. Și rugăciunile la care Dumnezeu nu răspunde le-am putea împărți în mai multe categorii. Una din acestea este categoria rugăciunilor ineficiente.

OBIECTIVE

- Să înțelegem care sunt rugăciunile ineficiente.
- Să înțelegem consecințele rugăciunilor ineficiente.
- Să înțelegem ce trebuie să fie schimbat în trăirea noastră pentru ca să nu practicăm o viață de rugăciuni ineficiente.

SCHIȚĂ

- I. Circumstanțele în care este adresată rugăciunea*
- II. Cine este cel ce face rugăciunea?*
- III. Care este Motivul și Conținutul Rugăciunii?*
- IV. Rezultatul Rugăciunii*
- V. Aplicații Practice*

ANALIZĂ

I. Circumstanțele în care este adresată rugăciunea

Rugăciunea prezentată în Luca 6:46 (de fapt, o expresie din rugăciune: „*Doamne, Doamne!*”) este o pildă prezentată de Domnul Isus în conexie cu celelalte aflate în paragraful anterior (Luca 6:37-45) și prin care Domnul explica faptul că o persoană nu poate să-și ascundă lipsa de neprihănire. Aceasta lipsă este dovedită de faptele acelei persoane. Acest adevăr poate fi văzut și în pasajul din Luca 13:22-30.

II. Cine este cel ce face rugăciunea?

În primul pasaj din Luca 6:46-49, cei care fac rugăciunea sunt credincioșii cărora le lipsește ascultarea de Cuvântul Domnului, cei care știu Cuvântul, rostesc Cuvântul dar nu împlinesc Cuvântul. Sunt cei care clădesc fără fundație/temelie.

În textul din Luca 13:22-30 sunt prezentați cei care au văzut lucrările Domnului, chiar mai mult, au avut părtășie cu urmașii adevărați ai Domnului („*au mâncat și au băut*”) dar n-au primit mesajul/Cuvântul Domnului cu scopul de a-l trăi, a-l împlini.

III. Care este Motivul și Conținutul Rugăciunii?

În cele două pasaje care constituie textul lecției, nu sunt prezentate specific motivele acestor rugăciuni, dar din contextual lor putem să le deducem. Prima „rugăciune” este încadrată în predica de pe munte, și privește, probabil, problematica mântuirii. Domnul Isus arată că mântuirea nu vine în viața unor oameni ce se roagă formal, și nu sunt de loc interesați de voia Domnului. A doua „rugăciune” este menționată în contextual venirii a doua a Domnului și indică faptul că cei ce fac rugăciuni formale nu vor avea parte de binecuvântările aduse de Domnul la venirea lui ci vor rămâne pe dinafară.

Formalismul religios, care se detectează foarte ușor în rugăciunile oamenilor, nu aduce nici un beneficiu celui ce îl manifestă. Dorința de mântuire a celui ce o face este superficială și nu primește răspuns, ceea ce duce la rugăciuni ineficiente, fără un rezultat binecuvântat.

IV. Rezultatul Rugăciunii

Din cele declarate de Domnul Isus este evident că astfel de rugăciuni formale, ritualiste, spuse cu gura și fără implicația inimii, nu primesc răspuns și nici nu ajută celui ce le practică.

V. Aplicații Practice

Fiecare închinător ar trebui să își analizeze trăirea pentru a stabili dacă nu cumva viața de rugăciune îi este formală, și de aceea stearpă. Domnul nu găsește nici un fel de plăcere în rugăciunile ce sunt proferate de oameni nenăscuți din nou, care își închipuie că simpla declamare a unor formule privity ca rugăciuni vor aduce beneficii în domeniul mântuirii.

CONCLUZII

Când este vorba de rugăciune, cel ce se angajează în aceste act de închinare trebuie să dea atenție cuvintelor Domnului Isus Hristos: *Închinătorii adevărați se închină Tatălui în duh și adevăr!*

[\(G. Motoc Fofiu\)](#)

Rugăciunea ce aduce descoperire

Texte de studiu: *Luca 9:18-27; Mat. 16:15-17; Mar.8:27-30; Ioan 6:66-70; Luca 1:46-55*

Text de citit: *Luca 9:18-27*

Cuvântul de aur: *Luca 9:20* „*«Dar voi», i-a întrebat El, «cine ziceți că sunt?» «Hristosul lui Dumnezeu!» i-a răspuns Petru.*”

INTRODUCERE

Este rugăciunea de a cere descoperiri o rugăciune biblică? Care este legătura între umplerea și dependența de Duhul Sfânt în rugăciune și instinctul de autoconservare sau rațiune? De obicei, nu privim rugăciunea ca un mod de a obține sau de a face descoperiri. Este important, însă, să ne uităm la acest subiect și să ne amintim ce armă fenomenală este rugăciunea practică biblică. Biblia abundă în exemple de rugăciuni care au adus descoperiri și este, poate, de la sine înțeles că putem cere să avem descoperiri de la Dumnezeu, mai ales că însuși Domnul Isus Hristos ne învață „*Cereți orice în Numele Meu și veți primi*”.

OBIECTIVE

- „*Să ne desțelenim un ogor nou*” și să ne amintim ce armă fenomenală este rugăciunea practică biblică.
- Să clarificăm unele confuzii contemporane cu privire la descoperirile spirituale „*la modă*” pentru a nu cădea în erezii sau abateri de la Cuvântul Domnului.
- Să creștem în aprecierea și practica rugăciunii.

SCHIȚA

I. Rolul rugăciunii

II. Circumstanțele în care este adresată rugăciunea

III. Erezii și păcate

ANALIZA

I. Rolul rugăciunii

- ❖ Rugăciunea, inclusiv cea a Domnului din acest text, aduce descoperirea adevărului despre CINE ESTE EL.
- ❖ În textul din Luca 9:18 Domnul Isus Hristos se ruga, ucenicii erau și ei acolo dar nu se rugau împreună cu El.
- ❖ Rugăciunile noastră pot aduce descoperire cu privire la CE A FĂCUT, CE FACE ȘI CE VA FACE DUMNEZEU.
- ❖ Rugăciunea descoperă CINE suntem și CUM suntem cu adevărat în Domnul: pe de o parte, starea noastră neadecvată, de continuă creștere, de fapt de continuă „dispariție” (starea de „*trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*”) iar, pe de altă

parte, starea măreață a aspirațiilor și realităților cerești frumoase, uimitoare, de dorit duhului nostru, descoperite de Duhul lui Dumnezeu, atunci când ne rugăm prin și ne lăsăm călăuziți de acest Duh.

- ❖ Fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul celorlalți.
- ❖ După rugăciune, Domnul le descoperă, prin Petru, cine este El dar, interesant, le interzice să spună lucrul acesta și altora! De ce? În schimb, le vorbește despre „purtarea crucii” și salvarea sau pierderea vieții. De remarcat că Domnul Isus le vorbește despre purtarea crucii înainte ca El să fi mers la cruce! Pentru noi, ca și pentru ei, mai târziu, purtarea crucii are sens și este mai ușoară pentru că știm că El și-a purtat crucea Lui până la capăt.

II. Circumstanțele în care este adresată rugăciunea

- ❖ Textele paralele din celelalte trei Evanghelii nu menționează că Domnul Isus s-a rugat. Deducem din felul de lucru al Domnului că obișnuia să se roage uneori mult (lung) dar și des. În Scriptură este înregistrat că Domnul s-a rugat înainte de evenimentele importante din lucrarea și viața Sa, cum ar fi înainte de alegerea celor doisprezece, în Ghețimani, la cruce, etc. Domnul s-a rugat pentru ucenici, pentru că urma să le descopere cine este și ce urmează să se întâmple cu El.
- ❖ De asemenea, Pavel, ceilalți apostoli, ca și alți credincioși, s-au rugat adesea pentru ca Domnul să le descopere lucruri concrete legate de misiunea lor. Puteți da exemple?
- ❖ Cine este cel ce face rugăciunea: Domnul Isus Hristos.
- ❖ Motivul rugăciunii: ca ucenicii să-L cunoască că este Hristosul, cel trimis de Tatăl, pe lângă Învățătorul sau Cel care vindecă.
- ❖ Conținutul rugăciunii nu este menționat expres, dar se deduce din text și din ceea ce urmează după rugăciunea Domnului.
- ❖ Rezultatul rugăciunii: a fost ea ascultată. Cum? În Matei 16:17, Domnul declară lui Petru că Tatăl din ceruri i-a descoperit lui Petru că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.
- ❖ Aplicații practice ale acestei rugăciuni:
 - Dacă Domnul s-a rugat pentru ucenici și știm că se roagă pentru noi (Ioan 17:20), cea mai importantă APLICAȚIE PRACTICĂ ESTE CA NOI SĂ NE RUGĂM DOMNULUI CA EL SĂ NE DESCOPERE VOIA LUI, ÎNȚELEGEREA CUVÂNTULUI ÎN GENERAL DAR ȘI ÎN PARTICULAR, SPECIFIC SITUAȚIILOR PRIN CARE TRECEM SAU DECIZIILOR PE CARE TREBUIE SA LE LUĂM.
- ❖ ÎNTREBĂRI: Este rugăciunea personală a credincioșilor de a cere descoperiri particulare o rugăciune biblică? Dacă „da”, explicați în ce condiții și dați exemple.

III. Erezii și păcate

- ❖ Plata pentru obținerea de răspunsuri la rugăciuni.
- ❖ Mersul la „proroci”, „prorocițe”, „sfetnici”, pustnici, călugări, ghicitori; DOMNUL ISUS HRISTOS ESTE MINUNAT SFETNIC, EL NE-A DAT TOATE LUCRURILE!

- ❖ Ignoranța aplicării descoperirii care vine de la Domnul.

CONCLUZII

- ORICE DESCOPERIRE CARE PREAMĂREȘTE PE DOMNUL ISUS HRISTOS este o descoperire bună, de la Domnul!
- Să căutăm descoperiri în rugăciunile noastre înaintea lui Dumnezeu DAR să ne amintim că noi nu îl folosim pe Dumnezeu ca să ne descopere lucruri și răspunsurile pe care noi le dorim! Dumnezeu se folosește de noi ca să-și descopere planul său și pe El însuși.
- Este mult mai important și mai de folos să-L cunoaștem pe Domnul și puterea învierii Lui, să ne facem asemenea Lui și să-L facem pe El cunoscut decât să avem descoperiri speciale care nu sunt de la Domnul. *„Fiindcă nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nimic ținut care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină. Luați seama dar la felul cum ascultați; căci celui ce are, i se va da, dar celui ce n-are, i se va lua și ce i se pare că are.”* Luca 8:17-18

[\(Viorel Filip\)](#)

Rugăciunea ce aduce iluminare

Textul: *Luca 9:28-36*

Cuvântul de aur: *Luca 9:35* „Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!».”

INTRODUCERE

Cred că primul lucru, de natură religioasă, pe care un copil născut într-o familie creștină îl învață, este, cum să se roage. Se pare că Domnul Isus a procedat puțin diferit. Domnul nostru s-a folosit de puterea exemplului.

Deseori El s-a retras în locuri ferite de zgomotul lumii și s-a rugat. De multe ori a luat cu El și pe unii dintre ucenicii lui. Ucenicii au văzut viața de rugăciune a lui Isus. Lecția de față prezintă unul dintre astfel de momente de rugăciune ale Domnului nostru.

Cu siguranță că văzând viața de rugăciune a Învățătorului, ucenicii au făcut legătura dintre puterea cuvintelor Lui și rugăciune. De aceea, probabil, au făcut aceasta cerere: „Doamne învață-ne cum să ne rugăm”.

OBIECTIVE

- Să înțelegem importanța rugăciunii.
- Să prețuim rugăciunea.
- Să căutam modalități de a învinge oboseala din viața de rugăciune.

SCHIȚA

- I. Relatarea biblică**
- II. Contextul**
- III. Obstacole și dificultăți**
- IV. Rezultatul**

ANALIZA

I. Relatarea biblică

Într-o zi Domnul Isus a luat pe trei dintre ucenicii săi și s-a urcat pe un munte să se roage. În timp ce se ruga s-au întâmplat lucruri cu totul ieșite din comun: fața I s-a schimbat, îmbrăcămintea I-a devenit alb-strălucitoare, și au apărut Moise și Ilie care discutau cu El. Petru și tovarășii lui au fost într-un fel participanți pasivi: se pare că au adormit, ori erau îngreunați de somn.

Când s-au deșteptat cei trei au văzut slava lui Isus și Petru face o propunere ciudată, și anume să facă trei colibe: una pentru Domnul, una pentru Moise și una pentru Ilie. Nu știa ce spune, subliniază Biblia. Un nor vine și-i acopere pe cei doi și din nor se aude un glas ce zicea: „Acesta este fiul Meu preaiubit! De El să ascultați!” Cei trei ucenici s-au înspăimântat și au căzut cu fața la pământ. Isus s-a atins de ei i-a ridicat și le-a poruncit să nu spună la nimeni.

II. Contextul

Întâmplarea se petrece după ce Domnul i-a trimis în misiune să propovăduiască și să vindece bolnavii. De asemenea, episodul are loc după ce Isus le spune ce se va întâmpla cu El (patimile și moartea Lui).

III. Obstacole și dificultăți

Rugăciunea nu este deloc o activitate ușoară. *O viața serioasă de rugăciune implică o serie de privațiuni. În lecția noastră îl vedem pe Domnul că a urcat pe munte.*

a. Locul

E clar că pentru o rugăciune eficientă avem nevoie de un loc potrivit.

b. Timpul

Altă dată Îl vedem pe Isus rugându-se noaptea ori toată noaptea: deci trebuie și un timp potrivit.

c. Condiția

În textul de față îi vedem pe cei trei ucenici îngreunați de somn. Da, trebuie și o condiție potrivită. O viață cumpătată, asociată cu un scop mare, ne face rugăciunea eficientă.

IV. Rezultatul

Cel ce s-a rugat (Domnul Isus) a fost transformat. Cred că întotdeauna rugăciunea adevărată îl schimbă pe cel ce se roagă.

a. *Cei ce-au asistat au fost transformați.*

b. *Cei ce-au asistat au fost edificați: au auzit glasul care zicea: „acesta este Fiul Meu în care îmi găsesc toată plăcerea, de El să ascultați”.*

c. *Cei ce-au asistat au fost pregătiți pentru evenimentele viitoare.*

ÎNTREBĂRI

- Tu ai un loc și un timp de rugăciune?
- Ce faci când n-ai chef de rugăciune?
- S-a întâmplat să adormi rugându-te?
- Care este modelul tău de rugăciune (persoana) din Biblie?
- Poți să enumeri câteva rezultate (răspunsuri) la rugăciunile tale?
- De ce crezi că Domnul nu ti-a răspuns la toate rugăciunile?

CONCLUZII

- Domnul Isus a fost un om al rugăciunii.
- Toate momentele importante ale vieții lui sunt marcate de rugăciune intensă.
- Rezultatele rugăciunii sunt evidente în viața Domnului Isus.
- Viața de rugăciune adevărată va avea aceleași efecte și în viața noastră.

(Vasile Lucaci)

Rugăciunea ce laudă suveranitatea divină

Text: *Luca 10:17-24*

Cuvântul de aur: *Luca 10:21*, „În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: «Tată Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu»...”

INTRODUCERE

Domnul Isus a ajuns la punctul în care a început să descopere treptat ucenicilor Săi poziția pe care El o are. Pasajul pe care îl studiem astăzi vine după ce Petru a avut mărturisirea: „Tu ești Hristosul lui Dumnezeu” în capitolul 9 și după evenimentul schimbării la față la care au fost martori câțiva ucenici, acel eveniment deosebit în care Tatăl a mărturisit despre Domnul Isus „*Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!*”!

OBIECTIVE

- Să observăm și să înțelegem cauza adevăratei bucurii.
- Să învățăm care este statutul pe care Domnul Isus îl are în planul lui Dumnezeu.
- Să conștientizăm că sursa fericirii este a-l cunoaște pe Domnul Isus, de a fi cuprinși în planul Lui și de a accepta fără rezerve planul Lui.

SCHIȚA

- I. Adevărata bucurie*
- II. Lauda adusă Tatălui*
- III. Autoritatea Domnului Isus*
- IV. Harul ucenicilor de a vedea, auzi și a fi parte a lucrărilor Împărăției.*

ANALIZA

I. Adevărata bucurie - numele scris în cartea vieții (vs.17-20)

Domnul Isus avea să treacă pe un anumit traseu și a trimis pe cei șaptezeci să vestească apropierea Împărăției lui Dumnezeu. Ucenicii s-au întors plini de bucurie, dar Domnul Isus a trebuit să canalizeze bucuria lor în direcția corectă. Mai important decât faptul că puterile întunericului le erau supuse, Domnul Isus îi îndeamnă pe acei ucenici să se bucure de adevăratul motiv de bucurie: acela de a avea numele scris în ceruri.

II. Lauda adusă suveranității divine (vs.21, 22)

Planul și înțelepciunea lui Dumnezeu erau la lucru și aduceau rezultatele scontate. Domnul Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și în bucuria Lui a adus laude suveranității divine. Iată câteva motive pentru care Domnul Isus a rostit acea rugăciune adresată Tatălui:

- a. Tatăl a ales să ascundă lucrurile spirituale de înțelepții lumii și să le descopere celor smeriți, cari acceptă să învețe și cari sunt gata să treacă la acțiune. Aceștia se bucură de activitatea cerută de Domnul Isus. În cazul de față, cei înțelepți și pricepuți au fost mai marii zilei. Preoții și cărturarii, împreună cu saduceii și bătrânii poporului, făceau parte din această categorie. Cu alte cuvinte, conducătorii religioși, politici și sociali au fost „ținuți în întunec”, pe când oamenii de rând, ca pescarii, vameșii și alți oameni simpli cu preocupări mundane, au fost aleși să primească vestea bună a Împărăției. De specificat aici este faptul că cei din clasa care nu a fost aleasă nu au avut soarta aceasta datorită statutului social sau poziției pe scara religioasă, ci datorită condiției inimii lor împietrite și refuzului lor de a primi Evanghelia. Au fost și în această categorie oameni care s-au smerit și ca urmare Împărăția le-a fost descoperită și lor. Iată câteva exemple: Nicodim, Simeon, Zaharia, Iosif din Arimateea...
- b. Dumnezeu este Bun și Drept și face alegeri în conformitate cu planul, voia și caracterul Lui. Dumnezeu a creat universul întreg și Geneza ne spune că toate „erau foarte bune” Geneza 1:31

III. Autoritatea Domnului Isus (vs.19, 22)

Versetul 22 ne arată că Fiul a primit toată autoritatea de la Tatăl și se bucură de relația specială de a fi unic în relația Lui cu Dumnezeu. Faptul că Domnul Isus a primit autoritatea absolută se vede deslușit și din versetul 19, unde ni se relatează că ucenicii au primit autoritate peste toată puterea vrăjmașului.

Fiul a primit statutul de a fi singurul care poate să aleagă și să reveleze pe Tatăl oamenilor. Domnul Isus este Cel ce alege cui să reveleze pe Tatăl. În lumina Scripturii, prin faptul că Domnul Isus a primit toată autoritatea, a primit inclusiv Numele care este mai presus de orice nume și toți se vor pleca înaintea Lui (Filipeni 2:9-11).

IV. Harul de a vedea, auzi și a fi parte a lucrărilor Împărăției (vs.23, 24)

Ca urmare a faptului că ucenicii au fost martori oculari și au auzit afirmațiile Domnului Isus din versetele 21 și 22, Domnul Isus îi fericește. Cu alte cuvinte, fericirea este să cunoști cine este Domnul Isus, care este poziția pe care El o are în relația cu Tatăl și a fi beneficiari ai alegerii de către Fiul pentru cunoașterea Tatălui.

În versetele 23 și 24 Domnul Isus se referă la unii cari au ajuns să vadă, să audă, să fie parte și să aibă parte de lucrurile prorocite, dorite și așteptate din vechime. Cei la care se refera Domnul Isus sunt de fapt ucenicii Lui și nu masele cari Îl căutau pentru că au mâncat din pâinile acelea și s-au săturat (Ioan 6:26). Ucenicilor însă Domnul le spune „*vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției*” (Luca 8:10).

CONCLUZIA

Rezultatul faptului că Domnul Isus aduce o rugăciune de laudă adresată suveranității divine, adică Tatălui, este că ucenicii au auzit lauda pe care Domnul o aducea Tatălui, au

înțeles autoritatea pe care Domnul Isus o avea și au realizat harul mare pe care l-au primit, să cunoască pe Fiul și pe Tatăl, să aibă numele scrise în ceruri și să fie părtași la lucrările Împărăției.

Și noi am ajuns să cunoaștem din tainele Împărăției, pentru că mai întâi am ajuns să cunoaștem cine este Domnul Isus și care este poziția Lui ca Domn al domnilor și Singurul Mântuitor.

[\(Valentin Gabor\)](#)

Rugăciunea ce are în vedere trebuințele zilnice

Text: *Luca 11:1-4*

Cuvântul de Aur: *Matei 7:7-8* „*Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă, cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide.*”

INTRODUCERE

Pe lângă citirea, memorarea și meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu, un loc important în viața noastră de credință trebuie să-l constituie rugăciunea. În această lecție vom învăța sau recapitula ce și cum ne-a învățat Domnul Isus să ne rugăm și ce importanță are în viața noastră.

OBIECTIVE

- Să cunoaștem învățătura Domnului Isus despre cum trebuie să ne rugăm.
- Să cunoaștem dependența de Dumnezeu printr-o viață de rugăciune.
- Să cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru noi în mod practic, rugându-ne prin Duhul Sfânt și trăind-o în cotidian.

SCHIȚA

I. *Circumstanțele*

II. *Persoanele*

III. *Motivele*

IV. *Conținutul*

ANALIZA

I. Circumstanțele

Domnul Isus a cunoscut voia lui Dumnezeu, a cunoscut Vechiul Testament și l-a citat și l-a trăit, de asemenea a trăit dependența de Dumnezeu Tatăl printr-o viață intensă de rugăciune. Ucenicii L-au urmat timp de 3 ani și jumătate, până la cruce, și în tot timpul petrecut cu Domnul Isus, au putut să vadă viața de rugăciune și răspunsurile rugăciunilor de la Dumnezeu Tatăl. În viața ucenicilor s-a născut dorința să cunoască și ei această viață de trăire cu Dumnezeu prin rugăciune. De asemenea au avut exemplul lui Ioan Botezătorul, care la rândul lui, i-a învățat pe ucenicii săi să se roage.

II. Persoanele

Pasajul ce îl studiem reflectă viața Domnului Isus și a ucenicilor în trăirea pe care o aveau zi de zi și învățătura transmisă atât ucenicilor, cât și nouă tuturor celor credincioși.

III. Motivele

Ucenicii sunt cei care inițiază cererea de a fi învățați cum să se roage, ce cuvinte să folosească și ce este importantă are viața de rugăciune în viața de fiecare zi. În cuvintele pe care Domnul Isus le enunță, ca să fie o rugăciune-model pentru ei și pentru noi, descoperim nevoia noastră zilnică, atât cea spirituală cât și cea materială, în dependență de Dumnezeu Tatăl.

IV. Continutul

a. *Nevoia noastră spirituală*

1. Nevoia după Tatăl

În primul rând, nevoia de a aparține, prin înfiere, familiei lui Dumnezeu, ca El să ne fie Tată. Fiecare om poate avea o relație sfântă cu Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus, și numai prin ea, ca să devenim copii ai lui Dumnezeu, și El să ne fie în adevăr Tată. Aș dori să atingem și aspectul „nostru”, acel discernământ spiritual că Dumnezeu ne-a ales, dar în familia lui Dumnezeu și ceilalți credincioși, ce cred în Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, aparțin lui Dumnezeu, de aceea El, Tatăl, este mai mult decât Tatăl meu, El, Sfântul, este Tatăl nostru. Prin Noul Testament avem porunca nouă în Ioan 13:34-35: *„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”*

Pe noi ne-a mântuit prin har, fără merit, de asemenea și pe toți frații și surorile noastre. Când ne rugăm Tatăl nostru, să avem în vedere dragostea ce o datorăm celorlalți din familia lui Dumnezeu.

2. Nevoia noastră zilnică de a ne închina

„Sfințească-se Numele Tău”, Numele lui Dumnezeu să fie mai presus de orice nume. Voia Ta să fie mai presus de dorințele noastre... *„vie Împărăția Ta...”*

Domnul Isus vrea să fie Mântuitorul oricărui suflet ce se recunoaște păcătos, dar El vrea să fie și Domn, să continue procesul de sfințire început la crucea prin jertfa Sa, nu numai Mântuitor. Domnul Isus Hristos este Mântuitor și Domn sau este Judecătorul tău spre osândă. El stabilește prin jertfa Sa, iertarea, dar și Împărăția Sa. (Luca 17:20-21 *„Drept răspuns, El le-a zis: «Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: ‘Uite-o aici’ sau ‘Uite-o acolo!’ Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.»*”

3. Nevoia după Împărăția sfântă

Ne rugăm pentru putere, oportunitate, Cuvânt divin, să ducem Evanghelia harului și la alte inimi și largirea Împărăției lui Dumnezeu să cuprindă întreaga lume pierdută, la orice trib, orice făptură a lui Dumnezeu, până la împlinirea "numărului deplin al neamurilor", când așteptăm înnoirea lucrurilor și Împărăția Sa, cu mileniul domniei Domnului Isus, sau după mileniu, Împărăția cerească. Și una și cealaltă este și va fi Împărăția lui Dumnezeu unde vor aparține toți cei răscumparați.

4. Nevoia de a asculta de Tatăl

„...Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ...” Cum putem cunoaște cu certitudine voia lui Dumnezeu ?

În primul rând trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu, din Sfintele Scripturi, așa cum se descoperă El oamenilor, apoi putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu Tatăl prin Domnul Isus Hristos, prin descoperirea făcută de Dumnezeu Duhul Sfânt când zăbovim în rugăciune (Ioan 10:30, „*Eu și Tatăl una suntem*”).

După ce Îl cunoaștem pe Dumnezeu din Biblie putem să cunoaștem și voia Lui, și Duhul Sfânt ne descoperă în trăirea zilnică, voia particulară a lui Dumnezeu așa cum este planificată de Dumnezeu pentru noi în cer, în felul acesta ne exprimăm conformarea voinței noastre cu voia sfântă a lui Dumnezeu.

b. Nevoia noastră de a trăi în lumea materială

1. Nevoia după mijloace de subzistență

„*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă în fiecare zi...*” La școala duminicală, învățătoarea a întrebat copiii de ce cred ei că este bine să ne rugăm cerând „*pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o astăzi*”? (o versiune a rugăciunii din altă evanghelie) Unul din copii a răspuns : Ca să fie proaspătă !

Cred din toată inima că Dumnezeu ne ascultă rugăciunea și când spunem „*dă-ne-o nouă în fiecare zi*” sau „*dă-ne-o nouă astăzi*”. În această expresie, „*Pâinea noastră cea de toate zilele*”, Domnul Isus a inclus toate nevoile noastre de existență, pâine, haine, casă și toate celelalte nevoi materiale. Citim în Matei 6:32 „*Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele*”.

2. Nevoia de iertare

„...*Și ne iartă nouă păcatele noastre...*” Toți oamenii au nevoia stringentă de iertare din partea lui Dumnezeu. Avem fiecare din noi nevoia de împăcare, de justificare prin jertfa Domnului Isus, după cum este scris în Romani 3:10: „*Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar*” sau în Romani 3:24 „*Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*”.

Când ne apropiem în rugăciune de tronul harului lui Dumnezeu, putem veni doar pe baza jertfei Domnului Isus Hristos, și pe baza mijlocirii Lui. Dumnezeu ne socotește neprihăniți și ne învață și pe noi să iertăm oricui ne este dator.

Ce se întâmplă, dacă nu iertăm celor care ne-au greșit? Citim în Matei 6:14-15 „*Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre*” sau în Matei 18:33-35 „*«Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?» Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot*

ce datoră. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său”.

3. Nevoia de a rezista împotriva și a învinge ispita

„...Și nu ne duce în ispită...” În cuprinsul acestor cuvinte, Domnul Isus ne-a învățat nevoia noastră de ocrotire, susținere, călăuzire în adevăr și biruință asupra păcatului, a lumii și a sistemului celui rău, ca și ocrotirea de duhurile răutății. Nu voi uita ziua când am considerat că nu este atât de importantă și această frază din rugăciune, și ce zi grea de frământări și lupte am experimentat. Prima și ultima dată când am omis ceva din rugăciune. Să nu uităm nici îndemnul acesta din Iacov 1:13 „*Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu». Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni.*”

Într-o altă împrejurare Domnul Isus afirmă în Luca 17:1 „*Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de acela prin care vin!*” O înțelegere mai completă găsim în 1 Corinteni 10:13 „*Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.*”

4. Nevoia de a fi protejați de cel rău și ai săi

„...*Ci izbăvește-ne de cel rău...*” este rugăciunea de recunoaștere și dependență totală de izbăvirea față de atacurile spirituale, care poate veni doar prin har de la bunul Dumnezeu. Nu putem lupta cu duhurile rele doar prin noi înșine, dar numele Domnului Isus, autoritatea Lui și sângele Lui răscumpărător, poate să ne ajute în orice situație, chiar supranaturală, de biruință și victorie, asupra păcatului, lumii și lumii spirituale în vrăjmășie cu Dumnezeu.

Matei 28:18-20 „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

ÎNTREBĂRI

1. La ce vârstă ai învățat rugăciunea aceasta ?
2. De ce trebuie să ne mai rugăm, dacă Tatăl nostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele?
3. Ce ți-a descoperit Dumnezeu nou cu acest studiu?

[\(L. Dragomir\)](#)

Rugăciunea ce îndrăznește

Texte de Studiat: *Ier.14:7, 21; Dan 9:19; 1 Sam.12:22; Ps.23:3*

Textul de Citit: *Luca 11:5-13*

Cuvântul de Aur: *Luca 11:10* „Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută, găsește, și celui ce bate, i se deschide.”

INTRODUCERE

Când Domnul Isus a venit pe pământ, poporul Domnului era copleșit de dezamăgire. Nu trăiau în libertate, ci erau dominați de poporul roman. Nu ne este greu să înțelegem că se simțeau sub judecata lui Dumnezeu. În acest context, chiar dacă știau ce anume pot cere în rugăciune, probabil socoteau că Fața lui Dumnezeu este întoarsă de la ei. La acest moment potrivit vine Magistrul suprem, care Îi învață pe ucenici că Fața Domnului este îndreptată spre ei nu datorită lor înșiși, ci din cauza Fiului Sfânt, și că pot sta în fața lui Dumnezeu ca în fața unui Tată drag.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că avem acces liber la Tatăl ceresc, care ne ascultă orice cerere legată de o nevoie reală cu bucurie și în orice clipă.
- Să înțelegem că nu există moment nepotrivit pentru rugăciune.
- Să înțelegem că Dumnezeu, pentru Numele Său, ne va da tot ceea ce avem nevoie, dacă îndrăznim să cerem de la El.

SCHIȚA

- I. Circumstanțele*
- II. Solicitantul*
- III. Motivația*
- IV. Conținutul*
- V. Rezultatul*
- VI. Aplicații*

ANALIZA

Dacă în prima parte a capitolului 11 învățăm care trebuie să fie conținutul rugăciunii, în partea a doua învățăm care ar trebui să fie atitudinea noastră când ne rugăm, reflectând astfel atitudinea Tatălui față de noi.

I. Circumstanțele

- a. Onoare și Rușine:* În cultura în care trăim, nu se prea apreciază ospitalitatea, și nici nu se pune accent pe valoarea unui nume cinstit. Ca să căpătăm o înțelegere mai adâncă a culturii biblice, trebuie să ne amintim că

societatea și cultura de atunci puneau accent mai mare pe comunitate, și orice lucru bun era responsabilitatea nu doar a individului de a-l îndeplini, ci a comunității întregi. Dacă un individ din comunitate eșua în a-și îndeplini responsabilitățile, ar fi adus necinstire asupra numelui său, și totodată asupra comunității din care făcea parte.

- b. **Onoarea Proprie:** De asemenea, menținerea unui nume onorabil era apreciat nu doar de comunitățile antice, ci de însuși Dumnezeu. Observăm în textele de studiat valoarea pe care o pune Domnul pe ținerea promisiunilor de către oameni, ca Numele Său să nu fie rușinat. Ce efect are faptul că societatea noastră nu mai pune mare accent pe menținerea unui nume onorabil?
- c. **Onoarea Comunității:** De asemenea, în acea cultură, ospitalitatea era considerată una din cele mai importante valori, prin care se putea determina care comunitate este onorabilă și care este stricată (să ne gândim la accentul pus pe ospitalitate în tot Vechiul Testament de Însuși Dumnezeu). Credeți că societatea noastră pune suficient accent pe ospitalitate? Ce putem spune despre Biserici?

II. Solicitantul

- a. **Nevoie la timp nepotrivit:** Observăm că solicitantul din acest exemplu are nevoie de exact lucrul care este menționat în rugăciunea domnească din prima parte a capitolului xi – pâine. Nu are nevoie de aceasta pentru el însuși, ci pentru a arăta dragoste față de călător, adică, are nevoie de ajutor ca să facă un lucru bun, un lucru așteptat de la el.
- b. **Ajutor Indisponibil:** De asemenea, Domnul Isus compară solicitantul cu ucenicii, deci orice ucenic al Domnului ar trebui să se identifice cu solicitantul din istorisire. Oare ne-am găsit vreodată într-o situație în care eram chemați să facem un lucru bun, dar, pentru că eram deficienți, nu am îndrăznit să cerem ajutor și astfel am pierdut ocazia? Se cuvine să învățăm să abandonăm o astfel de „sfială” nebiblică!
- c. **Un Dumnezeu măreț:** Dacă noi suntem solicitantul, atunci prietenul din casă este Dumnezeu. Comparația făcută nu este univocă, adică Domnul Isus nu declară că atitudinea lui Dumnezeu este reflectată de prietenul din casă, ci este un argument rabinic numit „*De la mai mic la mai mare*”. Scopul argumentului este să ne convingă că, dacă putem găsi un lucru bun într-un loc rău (adică într-un om păcătos), cu atât mai mult ar trebui să-l așteptăm de la Dumnezeu, care transcende orice grad de bunătațe pe care ni-l putem imagina. Cuvântul „ἀναιδέϊα”, tradus ca „*stăruință supărătoare*”, ar putea fi tradus mai bine ca îndrăzneală, sau chiar insolență (din dorința de a evita rușinea imposibilității de a găzdui), în limba română. De asemenea, persoana la care se referă această frază poate să fie sau prietenul din casă, sau cel de afară. Sau solicitantul îndrăznește să ceară ca să evite rușinea, sau prietenul din casă, care nu a vrut să-l ajute în ciuda prieteniei lor, se decide

să-l ajute ca să nu-și rușineze numele (*Prov.13:28* „Nu zice aproapelui tău: «Du-te și vino iarăși; îți voi da mâine!»), când ai de unde să dai!”). Această dilemă nu necesită soluție, pentru că putem vedea motivația de a evita rușinea în amândoi prietenii. Aplicând toate acestea la relația noastră cu Dumnezeu, Domnul ne învață că dacă până și unui om rău îi pasă atât de mult de numele său încât să acționeze chiar dacă cererea este făcută la timp nepotrivit, cu atât mai mult Îi pasă Domnului de numele Său, și va acționa ca să ne poarte de grijă.

III. Motivația

a. **Lucruri mai importante ca rușinea:** Rușinea este un lucru bun, pus de Dumnezeu ca un gard, ca să ne oprească când suntem tentați să facem ceva negândit. Totuși, din cauza păcatului, rușinea are și un efect negativ, satanic: din cauză că trăim într-o lume căzută în păcat, deseori ne întâlnim cu situații în care ne atacă anxietatea rușinii ce poate veni asupra noastră dacă vrem să îndeplinim faptele bune la care am fost chemați și rânduiți de Dumnezeu! De exemplu, dacă vrem să-L mărturisim pe Domnul, trebuie să ne învingem teama și rușinea care ne atacă atunci când începem a discuta despre lucrurile cerești cu cei necredincioși. Tot așa, solicitantul din istorie a îndrăznit, în pofida rușinii asumate în fața prietenului său, să facă o cerere la un timp nepotrivit. De dragul cinstei numelui său și a comunității sale, solicitantul îndrăznește să fie rușinat în fața prietenului său. Îndrăznim noi să ne lăsăm „rușinați” în fața lui Dumnezeu prin a recunoaște că suntem departe de a fi autosuficienți?

IV. Conținutul

a. **Solicitare Concisă:** Nu ni se spune că solicitantul a repetat cererea, și nu putem scoate prea mult din detaliile întâmplării care nu sunt menționate, dar din ceea ce citim, putem deduce că prietenul a înțeles că:

- i. Poate satisface nevoia.
- ii. Cinstea comunității depinde de el.
- iii. Va aduce ocară numelui său dacă nu ajută.

V. **Rezultatul:** Cererea a fost ascultată din cauza că solicitantul a îndrăznit (în ciuda faptului că a fost rușinat) în fața prietenului. Chiar dacă suntem oameni cu o natură păcătoasă, trebuie să avem dorința de a menține un nume onorabil.

VI. **Aplicații:** Domnul Isus trage concluziile și oferă aplicațiile pentru noi.

a. **Îndrăzniți să cereți:** Și persistența este importantă, și este abordată de Luca în capitolul 18, dar în acest capitol, Domnul pune accent pe îndrăzneală. Domnul ne îndeamnă să cerem în orice situație, pentru că vom primi ajutor la nevoie. Accesul la Tatăl Ceresc este liber, pentru că este asigurat de Fiul Lui.

- b. Dumnezeu este un Tată prea bun:** Putem fi tentați să încercăm să înțelegem caracterul lui Dumnezeu prin comparație cu caracterul tatălui nostru pământesc, și aceasta ar putea fi o greșeală. Dumnezeu nu este ca oamenii, El nu ne va alunga de la El niciodată când venim să ne rugăm. Domnul ne amintește că orice lucru bun observat în orice om este de fapt murdărit și venit dintr-un motiv cel puțin parțial nesfânt. Pe de altă parte, aceste lucruri bune observate la Dumnezeu sunt fără cusur. Dacă un tată păcătos dăruiește lucruri bune copiilor săi, cu atât mai mult Dumnezeu ne va dărui lucruri bune, El, care este un Tată:
- i. Desăvârșit, perfect din toate punctele de vedere.
 - ii. Infatigabil, care nu obosește niciodată.
 - iii. Providențial, care Și-a asumat datoria de a ne purta de grijă.
 - iv. Caritabil, care ne dă mai mult decât cerem, chiar Duhul Său Sfânt.

CONCLUZIE

În această lecție, Domnul Isus ne-a învățat că avem acces liber la Tatăl ceresc. De fiecare dată când îndrăznim să venim în fața tronului de har, Dumnezeu ne primește și ne ascultă. Ca un Tată prea bun, ne aprovizionează cu lucrurile bune pe care le are. Am înțeles că numele Domnului va fi onorat, pentru că El își va îndeplini responsabilitatea ce Și-a asumat-o de bunăvoie și din dragoste divină, anume aceea de a ne purta de grijă.

[\(Sergiu Plăcintă\)](#)

Rugăciunea ce cere dreptate

Text: *Luca 18:1-8*

Cuvântul de aur: *Luca 18:7-8* „*Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?*”

INTRODUCERE

Învățătorul nostru ne-a instruit cu privire la subiectul important al rugăciunii prin învățătură directă (Luca 11:9-10), prin oferirea unui model de rugăciune (Luca 11:1-4), prin observarea conținutului rugăciunilor pe care El le-a adus înaintea Tatălui (Luca 10:21-32) sau prin pilde, cum este cea de față. Indiferent de modalitatea prin care ne-a învățat să ne rugăm, scopul Învățătorului nostru a fost același, și anume să deprindem practica rugăciunii autentice.

Rugăciunile noastre pot suferi de anumite vicii. Pot fi formale, reci, egoiste, lipsite de fundament scriptural, etc. Este important de aceea să dăm atenție informațiilor din Scriptură menite să ne învețe cum să ne rugăm!

OBIECTIVE

- Să observăm faptul că Dumnezeu este un judecător ce face dreptate celor ce îi cer dreptate în rugăciunile lor.
- Să învățăm ce anume cuprinde dreptatea lui Dumnezeu pe care o cerem în rugăciune.

SCHIȚA

- A. Informații generale privind această pildă despre rugăciune*
- B. Aplicații practice ale acestei rugăciuni*
- C. Informații specifice despre rugăciune desprinse din această pildă*

ANALIZA

- Informații generale privind această pildă despre rugăciune**
 - Circumstanțele în care este adresată rugăciunea:* Rugăciunea ce o analizăm în această lecție este una prezentată de Domnul Isus într-o pildă, de aceea nu avem circumstanțe în care să fi fost făcută.
 - Cine este persoana ce face rugăciunea?* Este o femeie văduvă, care datorită statutului ei este lipsită de mijloace ca să își facă dreptate. De aceea apelează la judecătorul local pentru a obține dreptate.
 - Care este motivul rugăciunii?* Motivul cererii este legat de o situație în care văduva a ajuns în fața instanței datorită unui pârâș. Motivul pledoariei este să obțină dreptate în cearta cu pârâșul ei.
 - Care este conținutul rugăciunii?* Cererea dreptății.

- e. *Care este rezultatul rugăciunii?* Ea fost ea ascultată, în pofida defectelor judecătorului.

B. Aplicatii practice ale acestei rugăciuni

Domnul face o analogie între situația acestei văduve și situația noastră, între cererea ei și cererile noastre, între judecătorul nedrept și Judecătorul drept, Dumnezeu. Dacă deci judecătorul nedrept a putut fi convins de insistențele femeii, cu cât mai mult Judecătorul cel drept va face dreptate în final celor ce se roagă pentru ea?

C. Informații specifice despre rugăciune desprinse din această pildă

a. *Contrastul dintre cei doi judecători:*

- i. Primul este un judecător nedrept. Celălalt este Judecător drept, care a promis dreptate! Dreptatea este scaunul lui de judecată.
- ii. Primul este un judecător fără principii, care face dreptate din motiv greșit (doar pentru a nu mai fi supărat de văduvă). Celălalt este un Judecător care acționează pe baza principiilor dreptății și care face dreptate deoarece este drept.
- iii. Primul este un judecător ce are în față o văduvă pentru care nu are nici o simpatie. Celălalt este un Judecător ce are în față pe aleșii lui pe care îi iubește

b. *Similitudini între noi și văduva din pildă:*

- i. Văduva este o femeie lipsită de putere și de statut social. La fel suntem noi în această lume.
- ii. Văduva trebuie să apeleze la autoritatea unui judecător pentru a ieși din situația critică în care se afla și pentru a obține dreptate. La fel suntem noi.
- iii. Văduva este insistentă, în ciuda faptului că șansele ei erau minime. Noi trebuie să fim insistenți deoarece știm că ascultarea rugăciunilor noastre nu este supusă unei șanse oarbe, ci este o asigurare din partea Judecătorului drept!

c. *Similitudini între cele două realități puse alături:*

- i. Există o nedreptate ce necesită a fi îndreptată.
- ii. Există insistență din partea celui ce solicită dreptate.
- iii. Există întârziere și la un judecător și la celălalt.
- iv. Există acțiune finală care oferă dreptate.

CONCLUZIA

În rugăciunile noastre trebuie să cerem ca Dumnezeu să facă dreptate, și aceasta în concordanță cu caracterul Său drept. Dumnezeu a promis că va acționa în folosul nostru în concordanță cu caracterul Său just, de aceea rugăciunile noastre pot fi înălțate cu încredere că vor fi ascultate. Întârzierea Domnului în oferirea răspunsului la astfel de rugăciuni trebuie să ne determine să fim perseverenți în pledoariile noastre la scaunul harului lui Dumnezeu.

(Daniel Chiu)

Rugăciunea ce aduce îndreptăţirea

Textele de studiat: *Rom.12:3, Mat.6:16*

Textul de citit: *Luca 18: 9-14*

Cuvântul de Aur: *Luca 18:14:* „*Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit și oricine se smereste va fi înălțat.*”

INTRODUCERE

Ca răspuns la încrederea falsă a fariseilor și a învățătorilor religioși, Isus spune această parabolă despre doi oameni diferiți, doi bărbați care dețineau funcții extrem de diferite în societate. Unul era respectat, având o poziție înaltă în ochii oamenilor, pe când celălalt era urât de toți, considerat a fi un ticălos de care toți își bat joc. Acest prim om, cel binevăzut, a venit la templu crezându-se neprihănit, totuși a plecat condamnat. Celălalt, însă, a venit la templu crezând că este păcătos și a plecat justificat în ochii Domnului. Putem trage de aici concluzia că fiecare trebuie să eliminăm mentalitatea ce vine din mândrie de a ne considera mai buni ca alții, pentru că avem o cunoaștere mai bună sau fapte bune mai multe etc., și să ne smerim în rugăciune, așa cum s-a smerit vameșul pentru a primi îndreptăţire (neprihănire).

OBIECTIVE

- Să ne reanalizăm viziunea despre noi înșine pentru a o sincroniza cu punctul de vedere al lui Dumnezeu despre noi.
- Să ne smerim prin mărturisirea păcatului nostru.
- Să recunoaștem că Isus Hristos este singurul care poate oferi îndreptăţire (neprihănire).

SCHIȚA

- I. Circumstanțele*
- II. Solicitantul*
- III. Motivația*
- IV. Conținutul*
- V. Rezultatul*
- VI. Aplicații*

ANALIZA

I. Circumstanțele

În Luca 1:52, găsim una din temele principale ale Evangheliei: „*A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți*”. Această idee de a-i smeri pe cei mândri și de a-i înălța pe cei umili este adresată în toată Evanghelia lui Luca și o vedem și aici, în textul nostru. Această parabolă se înscrie în șirul parabolilor destinate fariseilor și celor ce erau încrezători în propria lor neprihănire și vedem aici cum Isus oferă încă un exemplu despre modul în care cei mândri vor fi umiliți și cei umili vor fi exaltați.

II. Solicitantul

- a. **Cine a fost fariseul?** Există două personaje în această parabolă. În primul rând, este fariseul. Fariseul, așa cum a fost descris de Isus, ar fi fost cineva care era foarte respectat de semenii săi și foarte laudat de oamenii de rând. El susține că a respectat legea (vezi v.11, „*Îți mulțumesc că nu sunt ca alți oameni – tâlhari, răufăcători, adulteri...*”), că postește de două ori pe săptămână (lucru pe care cu siguranță l-ar fi făcut cunoscut semenilor săi, vezi Matei 6:16, „*Când postești, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slujesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.*”), și că el zecuieste o zecime din tot ce primește. Una peste alta, el ar fi fost un stâlp al comunității sale, perceput ca un om drept în conștiința semenilor săi.
- b. **Cine a fost vameșul?** Al doilea personaj din această parabolă este collectorul de impozite. Faptul că acești doi bărbați se aflau în aceeași zonă a templului (vezi v.11) ne spune ceva foarte important despre vameș, și anume că era evreu, căci dacă ar fi fost dintre neamuri, nu ar fi putut intra în acea zonă a templului. Deci cine a fost vameșul? Era un „tâlhăr” legal, un răufăcător protejat de lege. Spre deosebire de fariseu, el cu siguranță nu a respectat legea, decât la suprafață. El a înșelat oamenii pentru propriul său câștig și, ca să înrăutățească lucrurile, a fost un trădător al poporului evreu pentru că a acceptat (cel mai probabil din cauza avantajelor materiale) o slujbă de reprezentant legal al imperiului roman. Din punctul de vedere al conaționalilor săi era probabil considerat a fi cel mai rău dintre cei mai răi.

III. Motivația

- a. **De ce a venit fariseul la templu?** Fiecare dintre acești bărbați avea o motivație principală pentru a vizita templul. Fariseul a venit dintr-un sentiment al datoriei, dar mai important, dintr-un sentiment de mândrie. În mintea lui, el se considera îndreptățit crezând că nu avea de ce să-i fie rușine să stea înaintea lui Dumnezeu. În mintea lui, el considera că făcuse totul bine. Cu toate acestea, în rugăciunea sa, inima lui se dezvăluie. El credea că faptele sale bune l-au justificat, și că, deci, nu mai era păcătos, și sub nici o formă nu s-ar fi considerat un răufăcător. El se credea neprihănit din cauza faptelor sale. Și cine era acel gunoi care a îndrăznit să intre, nu în prezența lui Dumnezeu, ci a lui? Un vameș! Fariseul trebuie să se fi gândit: „Cât de rușinos trebuie să fie pentru vameșul acesta actul de a pași în templu ... Dacă

ar fi fost la fel de bun ca mine...”. Viziunea sa despre sine s-a bazat pe înțelegerea umană a binelui, nu pe cea a lui Dumnezeu.

- b. *De ce a venit colectorul de impozite la templu?*** În contrast cu fariseul, vameșul venise la templu plin de vinovăție și smerit în duh. Ajungând la templu, vameșul nu putea suporta să-și arate fața. Cu siguranță a fost batjocorit și de alții, nu numai de către fariseu. Cu toate acestea, el nu și-a împietrit inima din pricina maltratărilor suferite. Mai degrabă, s-a apropiat de Dumnezeu în smerenie, și, în rugăciunea sa, găsim adevărata pocăință și îndreptățire. El și-a recunoscut păcatul, înțelegând împotriva cui a păcătuit, și a cerut milă de la singurul care o poate oferi: Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus Hristos. Părerea lui despre sine era în conformitate cu punctul de vedere al lui Dumnezeu.

IV. Continutul

- a. *Ce a cerut fariseul în rugăciunea sa?*** Rugăciunea fariseului a fost dublă: în primul rând, i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru propria neprihănire (falsă, bineînțeles). Recunoscând în mod evident că se născuse într-o familie bună, cu o bună tradiție, el a fost recunoscător pentru statutul său social și capacitatea sa de a nu fi implicat în niciun scandal public. În al doilea rând, l-a informat pe Dumnezeu despre faptele sale bune. În cele din urmă, fariseul nu i-a cerut lui Dumnezeu nimic în rugăciunea sa.
- b. *Ce a cerut vameșul în rugăciunea sa?*** Similar rugăciunii fariseului, și rugăciunea vameșului a avut două părți: mai întâi, el a apelat la Dumnezeu ca cel care putea acorda milă. În al doilea rând, el a mărturisit că este un păcătos. El și-a recunoscut eșecul și păcatul de a fi nedrept, și a pledat ca Dumnezeu să aibă milă de el.

V. Rezultatul

Rezultatul ambelor rugăciuni este rezumat de Isus în versetul 14, „*Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat.*” Vameșul a fost justificat și fariseul a fost condamnat.

VI. Aplicații

- a. *Ce putem învăța de la fariseu?*** În timp ce fariseul apărea curat și pur în exterior, problema lui era interioară. Să ne analizăm: Există oare moduri în care căutăm și noi să ne dovedim valoarea apelând la exterior în timp ce interiorul rămâne plin de prihana păcatului iar noi nejustificați în fața Domnului? Atâta timp cât păcatul nemărturisit rămâne în inimile noastre, faptele noastre exterioare nu vor fi niciodată suficiente. Drept urmare, fariseul a fost condamnat înaintea lui Dumnezeu, și umilit în fața posterității.

- b. Ce putem învăța de la vameș?* Deși vameșul a trăit o viață păcătoasă, el a venit înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta iertare. Inima lui s-a smerit în pocăință, așa că acțiunile sale murdare au fost iertate. Când îl căutăm pe Dumnezeu în smerenie, El ne va înălța la viață veșnică prin Isus Hristos. Aceasta nu este pentru propria noastră glorie, pentru ca noi să ne lăudăm ca fariseul, ci pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit prin harul și mila minunată ce ne-au fost oferite. Bazat exclusiv pe faptele sale, vameșul nu merita să fie îndreptățit, totuși, datorită umilului său spirit, Dumnezeu i-a acordat milă.

CONCLUZII

Studiind textul, am fost siliți să ne reanalizăm viziunea despre noi înșine, pentru a o sincroniza cu punctul de vedere al lui Dumnezeu despre noi. Am învățat câte de important și benefic este să primim un duh de pocăință, pentru a ne putea smeri în sinceritate, prin mărturisirea păcatului nostru. Mai presus de orice, am recunoscut încă odată că Isus Hristos este singurul care poate oferi îndreptățire (neprihănire).

[\(Nate Whittaker\)](#)

Rugăciunea ce cere restaurarea celui căzut

Text de citit: *Luca 22:31-34, 54-62*

Cuvânt de Aur: *Luca 22:61-62* „Domnul S-a întors, și S-a uitat țință la Petru. și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: «Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori», și a ieșit afară, și a plâns cu amar.”

INTRODUCERE

Rugăciunea nu este o corvoadă sau o sarcină pe care creștinii sunt chemați să o îndeplinească – este o funcție necesară a vieții creștine. De fapt, Biblia ne încurajează să o facem continuu. De ce? Pentru că ne ține legați de Dumnezeu. Este mai mult decât un mijloc de a cere ajutor și favoare – este vorba despre menținerea unei relații.

În Evanghelia după Luca, Domnul Isus este prezentat ca fiind Mesia care se roagă. El nu numai că ne învață lucruri importante despre rugăciune, dar este văzut rugându-se în această Evangheliie mai mult decât în toate celelalte trei combinate.

Datorită Evangheliei lui Luca, putem vedea clar acest lucru în viața lui Isus. Luca are o grijă deosebită pentru a le arăta cititorilor că Domnul Isus a depins de relația Sa cu Tatăl (Dumnezeu) pe tot parcursul slujirii Sale. Luca nu ne spune doar că Isus s-a rugat mult. El leagă deseori aceste rugăciuni de momente semnificative din viața Domnului Isus. Textul de mai sus e unul dintre ele.

În textul ce-l avem de analizat găsim un model de rugăciune de mijlocire. Rugăciunea de mijlocire este o petiție făcută în numele sau folosul altora. Rolul de mediator în rugăciune a fost predominant în Vechiul Testament, în cazurile lui Avraam, Moise, David, Samuel, Ezechia, Ilie, Ieremia, Ezechiel și Daniel. Domnul Isus Hristos este descris în Noul Testament ca și Mijlocitorul Suprem și datorită mijlocirii Domnului Isus pentru noi, noi putem acum mijloci în rugăciune pentru alți creștini sau pentru cei pierduți, rugându-L pe Dumnezeu să acționeze în viața acestora potrivit voinței Sale.

„Căci este un *singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2.5). „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Romani 8.34).*

OBIECTIVE

- Să învățăm de la Domnul Isus cum să ne rugăm specific
- Să înțelegem importanța mijlocirii pentru alții, în special pentru cei căzuți
- Să înțelegem că modul în care Dumnezeu răspunde la rugăciune depinde de la caz la caz

SCHIȚA

- I.** *Circumstanțele*
- II.** *Solicitantul*
- III.** *Motivația*

IV. *Conținutul*

V. *Rezultatul*

ANALIZA

I. CIRCUMSTANȚELE

a. Petru și Învățătorul

Această avertizare dată de Domnul Isus lui Petru a avut loc în Ierusalim, în timpul ultimei sărbători a Paștelor la care a participat Domnul nostru. El va fi luat în judecată și apoi răstignit în câteva zile. Tot în acest context, ucenicii se certau despre cine avea să fie cel mai mare. Cu toate acestea, cuvintele lui Isus sunt în mod ciudat îndreptate către Simon Petru! De fapt, acest lucru nu ar trebui să fie chiar atât de surprinzător, considerând faptul că Petru s-a considerat mai întotdeauna a fi *gura* sau purtătorul de cuvânt al ucenicilor.

Petru a fost, de obicei, primul care a intrat într-o situație sau discuție! El a fost cel care a primit lumina de la Dumnezeu Tatăl să răspundă atunci când Isus i-a întrebat pe ucenici: „*Cine spun oamenii că sunt eu?*” (de ex. în Matei 16). Unii au spus un lucru, alții altul, dar Petru a răspuns cu memorabila frază: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu*”.

Cu câteva momente mai târziu, Petru a avut chiar și îndrăzneala de a-L „*monstra*” pe Învățătorul: „*Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, spunând: Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple niciodată...*”! (Matei 16:22). Petru era încrezător în sine și absorbit de sine, nu-și știa mândria propriei inimi și nu avea nici o idee despre ceea ce se *tranzacționa* în tărâmul ceresc referitor la el și căderea sa.

Simon Petru a fost cel mai proeminent dintre cei Doisprezece Apostoli. Noul Testament oferă o imagine mai completă a lui Petru decât a oricărui alt discipol al lui Isus, cu excepția apostolului Pavel. Petru este numit primul în toate listele celor Doisprezece. El este uneori considerat a fi un pescar „*gafist*”, dar realitatea este că Petru a fost un pionier al bisericii primare. Numele său dat era Simon; numele tatălui său era Iona (Ioan 1:42); fratele său Andrei a fost și el discipol al lui Isus (Marcu 1:16). Petru a fost căsătorit, deoarece Evangheliile ne spun că Isus i-a vindecat soacra (Matei 8: 4-15).

Petru și Andrei erau pescari pe Marea Galileei, poate în parteneriat cu Iacov și Ioan (Luca 5:10). Ei au fost discipoli ai lui Ioan Botezătorul înainte ca Isus să îi cheme ca urmași ai Lui. Petru a fost prezentat lui Isus de fratele său Andrei, care a recunoscut întâiul că Isus era Mesia (Ioan 1:35-42).

Petru nu avea nicio îndoială cu privire la puterea credinței sale. El a avut o mare încredere în sine însuși, așa că imediat a vrut să calmeze temerile lui Isus asigurându-L: „*Doamne, sunt gata să merg cu tine la închisoare și la moarte*” (v.33). În mintea lui, era pregătit pentru martiraj pentru cauza lui Hristos, dar Isus știa mai bine ce va face. El i-a spus foarte serios: „*Îți spun, Petru, înainte ca să cânte azi cocoșul, vei nega de trei ori că mă cunoști*” (v.34).

Da, Domnul Isus îl cunoștea pe Petru mai bine decât se cunoștea Petru pe el însuși, tot așa cum El ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi. Iată deci un avertisment personal dat de Domnul lui Petru care ne poate cerceta și pe noi. Mântuitorul nostru manifestă o astfel de îngrijire pastorală asupra acestui om pe care îl alesese, îl iubise și

pentru care se rugase, un om pentru care își va vărsa sângele. Aici îl avertizează asupra pericolului care se afla în fața lui și a tovarășilor săi.

b. Satan, Dumnezeu și Petru

„*Satana a cerut permisiunea să te cearnă așa cum se cerne grâul...*”. Din acest pasaj aflăm că Satana trebuie să aibă permisiunea lui Dumnezeu pentru a cerne credincioșii. El cere aici permisiunea să-l cearnă pe Petru. Același lucru a fost adevărat și cu Iov. În timp ce Satana crede că credința noastră va cădea și se va pierde, Domnul crede că o credință puternică este ceea ce va învinge și va rămâne.

Când Satana atacă, el atacă credința noastră. Știm acest lucru pentru că Isus se roagă pentru întărirea credinței lui Petru ca să nu dea greș. Credința este componenta vitală în relația noastră cu Dumnezeu. Satana vrea să ne fure credința, pentru că este dezgustătoare pentru el. Dumnezeu ne iubește credința, așa că Satana o urăște. Satana vrea ca credința noastră să eșueze. A eșuat oare credința lui Petru? Da, oarecum, dar nu de tot.

În pasajul de față, ținta principală a atacului este Simon, unul dintre liderii celor Doisprezece. Dacă Satana îl poate doborî pe Simon Petru, atunci niciunul dintre cei Doisprezece nu mai este în siguranță. Experiența lui Petru în relație cu Isus Hristos, mărturia sa despre minuni, auzirea Predicii de pe munte și participarea la Cină în camera de sus – toate acestea nu sunt nimic pentru diavolul.

Satana îi vizează pe bărbații din vârful lucrării creștine, bărbați care au avut multe privilegii și binecuvântări evanghelice. El își va îndrepta arcul și își va arunca săgețile de foc asupra lor. Este de ajuns ca o singură săgeată demonică să își atingă ținta pentru provoca distrugerii incalculabile.

Acum, faptul că Satana este distructiv cu siguranță nu ar trebui să ne surprindă! Isus s-a referit la diavol ca fiind „*conducătorul acestei lumi*”, un ucigaș și un mincinos.

Petru se referă la el ca la *un leu care răcnește*, căutând pe cine să devoreze. În cartea Apocalipsei, el este denumit *acuzatorul fraților săi*. Isus a spus despre el că smulge cuvântul lui Dumnezeu de la cei care îl aud, semănă neghină printre grâu, stârnește persecuții împotriva bisericii lui Hristos și încurajează dezbinări. El caută activ să facă răul maxim posibil și să aducă la apogeu distrugerile dacă s-ar putea. Prin urmare, ar trebui să ne așteptăm la atacurile sale. Nu este un lucru ciudat dacă experimentăm atacuri spirituale care vin împotriva noastră.

Satana nu are nevoie să atace oamenii din lume. El este cu adevărat interesat doar de cei care se află în împărăția lui Dumnezeu, a căror zonă vulnerabilă este credința. El vrea să ne submineze credința. El vrea să ne facă să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu și apoi să-l abandonăm. Cu cât credința noastră este mai puternică, cu atât vom avea mai multă mângâiere și bucurie în Domnul și cu atât vom fi mai puțin susceptibili la influențele sale pernicioase, lucru deplin cunoscut și temut de cel rău. De aceea este important să ne păzim credința cu orice preț. Ea vine prin auzire și auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos, așa că e important să citim și să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu zilnic.

Am văzut dorințele distructive ale Satanei și bravada lui Petru; ce rețetă pentru dezastru! Satana vrea să-l distrugă pe Petru, iar Petru crede că este indestructibil. Petru nu este în gardă, pentru că nu se crede vulnerabil. Se pare că nimic nu-l poate opri pe Petru să meargă direct în acel ciur în care Satana îl va cerne și distruge.

Aceasta este o implicație a cuvintelor lui Isus: Satana este real, are o mare putere și trebuie privit cu seriozitate și sobrietate în această epocă. Dar o a doua implicație este că acțiunile Satanei sunt permise de Dumnezeu. Nu există două puteri egale în univers. Există doar unul singur Atotputernic: Dumnezeu.

II. SOLICITANTUL

Luca evanghelistul continuă expunerea: „...dar **eu** m-am rugat pentru tine” (22:32). Ce cuvinte prețioase! Pronumele „Eu” din această propoziție se referă la Domnul Isus, El fiind Solicitantul. El s-a rugat pentru Petru, în ciuda faptului că știa că acesta îl va nega de trei ori și, de asemenea, știind că Satana voia să-l distrugă.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru cei care se roagă pentru noi și mijlocesc în folosul nostru. Unii dintre noi suntem încă în picioare astăzi pentru că cineva s-a rugat pentru noi când eram asaltați de îndoieli, dezamăgiri, descurajare și ne abăteam de pe calea cea bună. Dar Isus s-a rugat pentru Petru, în ciuda faptului că știa că se va lepăda de El. Lepădarea lui Petru a fost emfatică și totală, până într-acolo că va refuza să-L recunoască pe Isus, nu o dată, ci de trei ori într-o singură noapte.

Cuvântul „rugat” din Luca 22:32, înseamnă *a cere în completă umilință*. Aceasta a fost o serioasă pledoarie, din partea Domnului Isus, care l-a rugat pe Tatăl împotriva voinței și dorințelor Satanei, adversarul, în numele lui Petru. A existat o fervență și o urgență cu adevărat exemplare, venite dintr-o grijă divină și dragoste autentică.

„M-am rugat pentru tine”... În greacă, pronumele „tu” este la plural, adică „**voi (toți)**”. Isus vorbea nu numai lui Petru, ci și tuturor ucenicilor – și astăzi și nouă. „Mă rog pentru ei; Nu mă rog pentru lume, ci pentru cele pe care mi le-ai dat; căci sunt ale tale... Părinte sfânt, păstrează prin numele tău pe cei pe care mi i-ai dat... Nu mă rog să-i scoți din lume, ci să-i ferești de cel rău” (Ioan 17:9, 11, 15).

III. MOTIVAȚIA

„Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” Domnul Isus știa că Petru era pe cale să se împiedice, dar totuși a spus: „M-am rugat pentru tine”. De ce?

a. Scopul sau motivația rugăciunii Domnului Isus pentru Petru:

i. Pentru că rugăciunea aduce rezultate. Domnul Isus știa că Petru va trece prin testare, dar s-a rugat oricum, pentru că știa că rugăciunea va fi ascultată! Știa că Petru avea câteva alegeri grele în față. Pentru Domnul Isus, rugăciunea a funcționat până acum. El se rugase și Dumnezeu îi răspunsese rugăciunilor de mai multe ori. Acum a căutat tronul lui Dumnezeu în numele lui Petru. Uneori, acesta poate fi singurul mod în care putem ajuta pe cineva, de aceea să nu subestimăm importanța acestui mijloc de ajutor.

ii. Pentru că Domnului Isus i-a păsat de Petru. În al doilea rând, Domnul s-a rugat pentru Petru pentru că îi păsa de el și prin ce urma să treacă! Atât de des avem tendința să ne gândim la Dumnezeu ca fiind nepăsător, așteptând ca noi să facem o greșeală, astfel încât să ne poată „*împinge în iad*”. Dumnezeu nu dorește ca cineva să piară (2 Petru 3:9), ci ca toți oamenii să fie mântuiți. Biblia ne oferă o imagine a unui Dumnezeu căruia îi pasă: El și-a trimis Fiul ca dovadă a acestei iubiri (Ioan 3:16). Biblia ne spune că a avut „*compasiune*” (Matei 9:36) și, cel puțin într-o ocazie, a „*plâns*” (Ioan 11:35). Petru făcuse deja greșeli și, fiind impetuos, mai avea câteva înainte. El era pe punctul de a se lepăda de Isus în trei ocazii distincte. Cu toate acestea, Isus nu l-a scos din inimă și nu l-a alungat. S-a rugat pentru el, pentru că îl iubea. El ne iubește și pe noi și este de partea noastră, servind ca avocat (un avocat chemat să ne apere – 1 Ioan 2:1). Când ne pasă cu adevărat, vom dori să ne rugăm pentru alții, știind că acesta este un mod esențial în care îi putem ajuta!

iii. Pentru că în acest fel l-ar mângâia. De asemenea, i-a comunicat lui Petru că se roagă pentru el – devenind o sursă de mângâiere și putere mai târziu. Dacă ai ști că lui Isus îi pasă atât de mult, oare lucrul acesta nu te-ar ajuta în vremea ta de durere și ispită? Isus l-a anunțat pe Petru, pentru ca mai târziu, în durerea sa profundă, el să-și amintească că Isus îl iubea și că i-a oferit aceste cuvinte de mângâiere mai devreme (și Petru într-adevăr și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: „*Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori*”, și a ieșit afară și a plâns cu amar – Matei 26:75).

iv. De asemenea, a servit drept provocare care i-a fost dată acum lui Petru. „*Când te întorci din nou...*” – Isus și-a exprimat încrederea, iar lui Petru i s-a putut aminti acest lucru. Acum avea un simț al direcției, un scop: să-L facă din nou pe Isus pricina laudelor sale! Și prima sa sarcină a fost dată chiar de Domnul: „*întărește-ți frații*”! „Ai fost acolo și te-ai întors, ajută-i acum (cf. 2 Cor. 1:4), ca și ei să poată să facă față aceluiași probleme cu care te-ai luptat tu și din care ai fost scos prin providență divină”.

b. **Modul de adresare-familiar-prietenesc:** Domnul Isus pare a fi părintele desăvârșit – El folosește numele inițial al lui Petru de două ori: „*Simone, Simone*, Satana a cerut permisiunea ... *să te cearnă ca grâul...*”. Pare semnificativ faptul că Isus nu îl numește aici pe Petru

cu noul său nume de „*Petru*”. În schimb, El i se adresează cu vechiul său nume, „*Simon*” – o amintire, poate, a fragilității sale. De fapt, Isus spunea (parafrazat): „*Simone, tu mă vei dezamăgi – nu vei rămâne fidel mărturisirii tale despre mine ca Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Dar Eu nu renunț la tine ci M-am rugat pentru tine*”. Domnul Isus a spus: „*M-am rugat pentru tine!*” nu „*Mă voi ruga!*”. Omul Isus a petrecut timp cu Tatăl Său, vorbind despre Petru – cum l-a iubit, cât de necesar era în Împărăție, cât de mult l-a apreciat ca prieten. Doamne, dă-ne tuturor acest gen de dragoste! În acest fel, când vom vedea pe cineva compromis sau îndreptându-se către necazuri sau dezastre, îl vom iubi suficient pentru a-l avertiza la fel de ferm ca Isus pe Petru. Atunci vom putea spune: „*Mă rog pentru tine!*” Trebuie să o spunem în dragoste, nu într-un mod acuzator. Pentru mine, acesta este un mod ciudat al Domnului de a se adresa lui Simon Petru – în definitiv, el nu era decât un pescar de profesie și poate că nu știa prea multe despre agricultură – „*să te cearnă ca grâul...*” Are Petru în sine puterea de a învinge această cernere violentă a Satanei? Nu, ci Petru va avea nevoie de ceva (sau Cineva) în afara lui, ca să își păstreze credința intactă după această noapte cumplită. Observați răspunsul lui Isus, „*dar m-am rugat pentru tine, ca credința ta să nu piară; iar tu, când te vei întoarce din nou, întărește-ți frații*”. Să ne uităm la această afirmație a lui Hristos: este o mare mângâiere pentru mine că am un mare Preot în cer astăzi, care se roagă personal pentru fiecare dintre aleșii Săi. Acest Mare Preot este, de asemenea, Păstorul cel Bun, și El își cunoaște oile pe nume. Acum, Isus nu numai că a spus clar că Satana a vrut să-l cearnă pe Petru, ci a mai spus: „*Dar m-am rugat pentru tine ...*” Acest lucru este uimitor: *Isus s-a rugat pentru Petru și El se roagă și pentru noi!* Cartea *Evrei* conține un verset care vorbește despre Isus ca Mare Preot: „*El trăiește veșnic și poate deci mijloci mereu pentru noi*” (Evrei 7:25, parafrazat). De câte ori am fost răniți, în accidente, poate aproape de moarte, dar pentru că Domnul nostru Isus Hristos se roagă pentru noi, am fost păziți în siguranță și în viață! Ce Mântuitor Măreț!

Când Isus se adresează în mod specific lui Simon, pronumele devine singular în greacă. Într-adevăr, Petru s-a lăudat că nu-l va abandona niciodată pe Domnul și Isus a trebuit să-i spună că de fapt îl va nega de trei ori. Dar Isus l-a avut în minte pe Petru tot timpul pentru un rol de conducere în comunitatea adepților săi după moartea sa, iar „*întărește-ți frații*” este o chemare a lui Petru la „îmbrăcarea” sa cu acel rol, chiar și după lepădare (este ca și cu acel „*hrănește-mi oile*” de la sfârșitul Evangheliei lui Ioan).

În ceea ce privește motivul pentru care Isus nu a fost consemnat cu o rugăciune similară pentru credința celorlalți ucenici, ca nici ei să nu dea greș, poate că Petru era cel mai riscant, pentru că era cel mai insistent în bravada sa că el nu va aluneca, sau poate exemplul lui Petru a fost suficient, din același motiv.

Nu uitați niciodată că Satana poate face doar ceea ce Dumnezeu îi permite să facă. Timpul verbului „cerut” sugerează că acest lucru s-a întâmplat la un anumit moment fix în timp. Satana a vrut să-l cearnă pe Petru ca grâul. Modul vechi de a face acest lucru este de a arunca cerealele în aer, unde pleava mai ușoară este suflată chiar de o adiere ușoară. Cerealele, fiind mai grele, cad înapoi la pământ. Satana a vrut să-l distrugă pe Petru. Care a fost răspunsul lui Isus?

IV. CONȚINUTUL

- a. **Domnul Isus s-a rugat specific:** Să nu i se piardă credința și influența... „*Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi...*” sau „*Simone, stai în picioare. Satana a încercat din răputeri să vă separe pe toți de mine, ca pleava de grâu. Simone, m-am rugat în special pentru tine să nu cedezi. Când a trecut testarea, întoarce-te la tovarășii tăi și ajută-i să aibă un nou început*”. (The Message, MSG)
- b. **Domnul Isus s-a rugat cu scop anume** „*Domnul a zis: "Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta..."* Este interesant că, din toate *motivele* pentru care Domnul Isus s-ar fi putut ruga, nu s-a rugat niciodată să-l țină pe Petru departe de cernere. Isus știe că cernerea este inevitabilă ... chiar esențială. La fel ca grâul, nu putem fi folosiți până nu am trecut prin cernerea Satanei.
- c. **Domnul Isus s-a rugat eficient** „...și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi...”. Ce vreau să spun prin „*eficient*”? Adică a primit răspunsul la rugăciunea Sa. Deoarece Isus se roagă întotdeauna în voia lui Dumnezeu, Dumnezeu este întotdeauna încântat să răspundă rugăciunilor Lui, și, prin urmare, și rugăciunilor noastre, dacă le adresăm lui în Numele Fiului și prin inspirația deplină a Duhului Sfânt. Observați cuvântul exact al versetului 32, „*dar m-am rugat pentru voi, ca credința voastră să nu dea greș; iar tu, CÂND te vei fi întors, întărește-ți frații*”. Observați că Isus a spus *când te vei fi întors din nou*, nu *dacă te întorci din nou*. A fost o concluzie în avans că Petru avea să se întoarcă din nou. El urma să se pocăiască pentru că l-a negat pe Hristos. El urma să fie readus la părtășie deplină cu Tatăl. De ce? Din cauza rugăciunilor lui Isus. Rugăciunile lui Hristos sunt întotdeauna eficiente. „*M-am rugat pentru tine*”...Isus s-a rugat pentru Petru... „*Ca credința ta să nu dea greș. Petru, m-am rugat să crezi în continuare că sunt cine sunt după ce mă vezi bătut fără milă de romani. M-am rugat pentru tine ca credința ta să nu cedeze după ce vei vedea crucea pe umerii mei*”. Vestea bună (în versetul 32) este că Domnul Isus l-a asigurat pe Petru

că, *deși credința sa va șovăi, nu va fi distrusă complet, deoarece Domnul nostru a promis să se roage ca credința sa să nu cedeze (v.32a). Și ceea ce a făcut Isus pentru Petru, El face zilnic pentru toți cei care cred în numele Său. Isus a mai spus (v.32b): „Și când te vei întoarce, să întărești pe frații tăi”. Domnul Isus de fapt spunea: „Când te-ai întors din nou la Mine, întărește-ți frații”. Adică, Petru va fi mai înțelept după experiența sa și va trebui să folosească acea înțelepciune pentru a-i ajuta pe frații săi să nu cedeze aceluiași capcane.*

V. REZULTATUL

„Și Petru a ieșit și a plâns cu amărăciune...” Luca 22:62. A eșuat oare credința lui Petru? Da și nu; a eșuat într-o măsură, dar nu a eșuat cu totul. A eșuat într-o măsură, pentru că el era uman și păcătos; dar nu a eșuat cu totul, pentru că, în spatele ei, exista puterea supraomenească care vine din pledoaria lui Hristos. Petru l-a negat pe Stăpânul său, totuși credința lui nu a eșuat cu totul! *„Eșecul este un ocol, nu o stradă înfundată”* (Zig Ziglar). *„Eșecul este o zi, nu un destin”* (Jon Acuff).

Vedeți că *cernerea* nu a distrus credința lui Petru complet, dar a făcut ca pleava vieții sale să fie expusă și separată de valoroasa credință. Devotamentul lui Petru trebuia curățat de pleava mândriei lui Simon. *Eul său*, personalitatea sa, curajul său de a fi primul în toate a fost frânt. Rezultatul rugăciunii lui Isus *„...și când te vei converti, întărește-ți frații”*... a fost pozitiv și deplin. Domnul Isus a spus *„Când”* nu *„dacă”*.

Răspunsul nu a venit imediat, ci în viitor. Așa este rugăciunea cu credință – știind că răspunsul va veni cu siguranță. Va fi lepădare și dezertare din partea lui Petru, dar el se va întoarce și după aceea îi va întări pe frații săi, pentru că Isus s-a rugat pentru el. El va îndeplini scopul pe care Dumnezeu l-a avut pentru el. Isus s-a rugat pentru Petru și aceasta a fost esențial în restaurarea lui. O! Cât de mare este dragostea Mântuitorului! *„M-am rugat pentru tine”*. Ce triumf glorios în rugăciune! Martin Luther a spus: *„Rugăciunea este un zid puternic și o fortăreață a bisericii; este arma creștinului evlavios”*.

Când Petru a fost pus în închisoare de Irod, după cum citim în Fapte 12, Biserica s-a rugat neîncetat către Dumnezeu pentru Petru. Fapte 12:5 spune: *„Prin urmare, Petru a fost ținut în închisoare; dar rugăciunea Bisericii lui Dumnezeu pentru el a continuat fără încetare”*. *„Fără încetare”* înseamnă cu intensitate, cu încordare, cu seriozitate, cu zel.

Cernerea a purificat spiritul său independent, astfel încât să poată învăța puterea de a depinde de Domnul. Dumnezeu va scoate gunoiul din viața noastră, astfel încât să îl poată înlocui cu adevărata comoară ce vine de la El.

Isus s-a rugat pentru Petru. Petru nu a înțeles acest fapt atunci, dar și l-a însușit pe deplin ulterior. Mai târziu, Apostolul Pavel va scrie în 1 Corinteni 10:12 *„Prin urmare, oricine crede că stă în picioare să fie atent să nu cadă”*. Petru a crezut că se poate descurca singur cu atacurile Satanei, dar Isus știa că nu poate, și de aceea Domnul s-a rugat intens pentru Simon Petru. Isus se roagă și pentru tine.

CONCLUZIA

În lecțiunea de față am învățat despre importanța mijlocirii pentru alții, în special pentru cei căzuți. De asemenea am înțeles din context că ni se cere și nouă să-L imităm pe marele nostru Mare Preot Isus, care trăiește pentru a mijloci pentru noi.

Apoi, am înțeles cât de mult datorăm mijlocirii Domnului Isus Hristos în folosul nostru. Cu toții înțelegem că Domnul Hristos a murit pentru noi și pentru asta suntem cu adevărat recunoscători. De asemenea, am înțeles că El încă mijlocește în folosul nostru – nu pe pământ, ci în ceruri. Da, lucrarea Lui de a ne împlini răscumpărarea s-a încheiat când El a murit și a înviat din nou. Dar lucrarea Lui de a ne aduce în siguranță în cer este încă în desfășurare, la dreapta lui Dumnezeu.

Mă rog ca Dumnezeu să ne dea și nouă dorința și zelul de a ne ruga pentru frații noștri care trec sau vor trece prin situații similare de cădere ca Petru.

[\(Ioan Sinitean\)](#)

Rugăciunea care aduce conformarea față de Voia Tatălui

Texte: *Luca 22:39-46; Matei 26:36-46; Marcu 14:32-42; Ioan 13*

Cuvântul de aur: *Luca 22:41, 42* „Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat și a început să Se roage, zicând: «Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta!».”

INTRODUCERE

Se apropia sărbătoarea Paștelui din anul acela. Locuitorii Ierusalimului, precum și întreg Israelul, erau preocupați de îndeplinirea tuturor rânduielilor. Nici măcar ucenicii Domnului nu bănuiau nimic deosebit. Numai Domnul știa că anul acela urma să se arate „*Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii*”. În odaia de sus, ucenicii sunt adunați în jurul Domnului, la masă. Ucenicii erau obișnuiți ca Domnul lor să le vorbească despre Împărăția lui Dumnezeu, despre lucrurile viitoare. De data asta, însă, Isus vorbește despre lucruri greu de acceptat: trădare, lepădare, arestare, tortură, moarte. Că sunt lucruri grave, ucenicii puteau vedea deslușit pe fața și în vocea Mântuitorului. Timpul petrecut în odaia de sus trecea încet și o tristețe apăsătoare cuprinsese pe toți. „*Nu cumva sunt eu, Doamne?...*” „*Da. Tu ești!*”. Și Iuda fuge afară, în noapte. Pe drum spre muntele Măslinilor, la locul obișnuit al rugăciunilor de taină, Isus șoptește „*în noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire!*” “*Eu niciodată nu voi...*” ripostează Petru, doar ca să audă pe Domnul spunându-i: „*te vei lepăda de Mine de trei ori*”. Ajunși în grădină, Domnul se pleacă pe genunchi, în rugăciune. Ucenicilor li se cere să facă același lucru.

OBIECTIVE

- Să putem face deosebirea între înțelegerea și acceptarea Planului lui Dumnezeu pentru viața noastră.
- Să aducem în rugăciune tot ceea ce ne este greu de acceptat din învățăturile Scripturii.
- Să ne rugăm pentru acceptarea și supunerea față de Voia lui Dumnezeu. Prin puterea omenească, lucrul acesta este imposibil.

SCHIȚA

- I. *Calea*
- II. *Cunoștința*
- III. *Conformarea*

ANALIZA

I. CALEA

Domnul Isus este modelul pentru credincioși în privința rugăciunii, iar rugăciunea este singura **cale** prin care putem ajunge să ne conformăm Voini Tatălui. Găsim pe paginile evangheliilor multe ipostaze în care Domnul Isus este în rugăciune. De la El, ucenicii au învățat cum să se roage, când și cât, și de la El pricepem valoarea acestei **căi**. Ca și în alte dăți, Domnul se retrage pentru a petrece timp în rugăciune. Petru, Iacov și Ioan îl însoțesc, ajungând astfel martorii unei nopți cumplite. Dacă pe muntele schimbării la față (Matei 17:1-9) trăiesc clipe de exaltare și împlinire spirituală, de data aceasta sunt coborâți în adâncimile întunericului. În astfel de momente, Domnul le cere să se roage (Luca 22:40). Arma împotriva momentelor de întuneric sau deznădejde spirituală este rugăciunea, singura **cale**.

II. CUNOSTINTA

Domnul Isus **cunoaște** bine Voia Tatălui. El însuși a confirmat lucrul acesta în diverse ocazii (Ioan 4:34, Ioan 6:38). Și totuși în noaptea asta, Domnul lor pare vulnerabil, slăbit și copleșit de lucruri cărora ei nu le puteau pricepe greutatea și sensul. Matei îl descrie: „...*a început să se întristeze și să se mănhească foarte tare...*” (Mt.26:37, 38). Marcu, de asemenea, menționează același lucru: „*a început să se înspăimânte și să se mănhească foarte tare...*” (Mc.14:33, 34).

Chiar dacă nu a fost printre cei din grădină, cu siguranță Petru a fost cel care a relatat momentele acestea suficient de mult, așa încât Marcu să poată să facă o descriere completă. Luca, nici el prezent la evenimente, găsește de cuviință să facă următoarea relatare: „*A ajuns într-un chin ca de moarte... sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ*” (Lc.22:44). Agonia descrie momente de tulburare sufletească atât intensă încât chiar și trupul și funcțiile acestuia sunt compromise.

Voia lui Dumnezeu pentru Fiul Său, **cunoscută** în amănunt de Acesta, duce inevitabil la dureri fizice incomensurabile, care aveau să se sfârșească cu o moarte violentă. Nu există om care în fața unor astfel de suplicii să rămână netulburat.

Voia lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, **cunoscută** în amănunt de Domnul Isus, cerea ca un neprihănit să se încarce cu toate păcatele lumii pentru a le ispăși pe „altarul” de jertfă. Și nu erau puține. Nu exista un astfel de neprihănit; afară de Fiul Întrupat al Celui Prea Înalt.

Groaza în fața acestei poveri și ce însemna ea îl fac pe Domnul să cadă în genunchi și să ceară izbăvire: „...*dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta*” (Mt.26:39). El, Cel fără de păcat, urma să devină păcat în locul nostru. El, a cărui locuință era cerul, urma să se pogoare în locuința morții ca plată a păcatelor, care nu erau a le Lui. Avertizarea „*Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită*” începe să facă sens. Lupta din acea noapte se dădea la nivelul duhului.

III. CONFORMAREA

Mai era acolo cineva, și anume vrăjmașul care, în deșert, a încercat să îl convingă să își folosească pe deplin puterea de Dumnezeu (Matei 4:3, 6). De data aceasta încearcă cu

orice preț să zădărnicească planul de mântuire. Singura șansă de salvare a omenirii atârna pe umerii Domnului. L-a mai ispitit odată, în pustie, cu lumea întreagă pe care i-o făgăduia în schimbul renunțării la **conformare**, la ascultarea de Dumnezeu, la jertfa de pe cruce. Însă Hristos nu a venit pentru strălucirea lumii, ci pentru oamenii ei pierduți. Cu siguranță că vrăjmașul a încercat și de data aceasta. Fără jertfirea omului Isus, lumea ar fi rămas în continuare supusă păcatului și morții. Fraza tulburătoare „...dacă este cu puțință...” confirmă ispita. Domnul Însuși nu a fost scutit de ea. Singurul mod în care a biruit-o a fost pe genunchi, înaintea Tatălui, căruia Îi mărturisește toată frământarea de care Îi era cuprinsă toată ființa și unde primește puterea de a se **conforma** vocii divine: „*Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta... totuși nu cum voiești Eu, ci cum voiești Tu!*”

Ucenicii dorm. Durerea, prea mare pentru ei, i-a copleșit. Domnul e singur: „*n-ai putut să vegheai împreună cu Mine*”. „*Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-Se Voia Ta!*” Se roagă și mai adânc, îngrozit în Duhul Său, în timp ce din Trupul Său sudoarea cădea pe pământ, amestecată cu sânge.

De trei ori, spune Matei, că Domnul a făcut asta. Și tot de atâtea ori spune ucenicilor: „*rugăți-vă ca să nu cădeți în ispită!*”. Ispita de a ceda în fața durerii, a tensiunilor care se nasc între un duh, care recunoaște lumea spirituală și interacționează cu ea pe acel platou înalt, și un trup, care este incapabil să interacționeze cu Dumnezeu, care preferă confortul, urăște durerea și neajunsurile (Mt.26:41). Așa că ispita este o certitudine!

Hristos a ieșit biruitor prin rugăciune. Tatăl Însuși a fost alături de El. Luca este singurul din evangheliști care surprinde prezența îngerului trimis să Îl întărească, confirmând astfel ca Domnul nu a fost abandonat de Dumnezeu.

A ieșit biruitor! Dovadă că se lasă prins, îndură și moare pe cruce, deplin **conformat** vocii divine și deplin confirmat în atingerea țelului Tatălui Sfânt. „*S-a isprăvit!*” e un strigăt nu de înfrângere, ci de victorie și împlinire!

CONCLUZII

Greutatea acestei nopți nu stă în faptul că Domnul nu cunoaște Voia Tatălui, ci în faptul că împlinirea ei este înspăimântător de grea.

Cunoașterea Vocii lui Dumnezeu nu aduce automat ascultarea și nici acționarea corectă. În contrast cu Domnul, care a rămas ascultător și a împlinit Voia Tatălui în întregime, ne este prezentat Petru: „*Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva!*” (Mt.16:21-23), „*Doamne, să lovim cu sabia! Și unul din ei a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.*” (Luca 22:49, 50), „*Femeie, nu-L cunosc!... Omule, nu sunt dintre ei!... Omule, nu știu ce zici!... a început să se blesteme și să se jure: Nu cunosc pe omul acesta!*”

Hristos a recunoscut, înfruntat și biruit ispita, conformându-se Vocii Tatălui Ceresc, prin puterea rugăciunii. Fără lucrarea Duhului Sfânt suntem incapabili, asemenea lui Petru, să ne conformăm Vocii lui Dumnezeu. Dacă diavolul a avut cutezanța sa îl înfrunte pe Domnul Isus, cu siguranța va veni și la noi, cu același scop și cu aceleași metode!

Scopul ispitei este să ne prindă și să ne îndepărteze de Dumnezeu. Să greșim ținta. Ispita este cel mai bun moment să ne aruncăm în brațele Tatălui prin calea rugăciunii, și să îmbrățișăm pe deplin Voia Lui.

Câteodată, Voia lui Dumnezeu contravine concepțiilor noastre despre dreptate, despre relații, despre idealuri. Toate lucrurile sunt rânduite de un Dumnezeu care le știe pe toate. Trebuie să trăiesc în limitele pe care mi le-a fixat Dumnezeu. Facă-se în viața mea Voia Celui ce m-a trimis. Nu am să-L ispitesc cu nemulțumirile mele!

ÎNTREBĂRI

1. Ce înseamnă referitor la ucenici adormiți de întristare?
2. Ce legătură este între rugăciune și ispită?
3. Care este ispita?
4. De ce se roagă Domnul Isus singur?
5. De ce se roagă de trei ori?
6. De ce a avut nevoie de înger?

[\(Doru Comănescu\)](#)

Rugăciunea ce cere iertarea păcătoșilor

Texte de Studiat: *Luca 6:27-28; 23:26-34; Isaia 53:12; Fapte 7:51-60; Matei 18:21-35*

Textul de Citit: *Luca 6:27-28; 23:26-34*

Cuvântul de Aur: *Luca 23:34a „Dar Isus spunea: «Tată, iartă-i; căci nu știu ce fac».”*

INTRODUCERE

Accentul acestei lecții cade pe înțelegerea importanței rugăciunii pentru iertarea altora și pentru identificarea și eliminarea concepțiilor greșite predominante cu privire la acest subiect.

OBIECTIVE

- Să studiem care sunt modelele în Evanghelia după Luca pentru acest fel de rugăciune.
- Să învățăm cum să trecem în aceste rugăciuni dincolo de simpla mijlocire.
- Să învățăm să ne rugăm pentru toți care au nevoie de iertare, chiar și pentru cei ce nu merită din punct de vedere omenesc.

SCHIȚA

- I. Pentru ce ne rugăm?*
- II. Pentru cine ne rugăm?*
- III. Pentru cine se aplică nevoia de a ierta?*

ANALIZA

Studiind contextul în care aceste rugăciuni au fost făcute de Hristos însuși și de apostolul Ștefan, va deveni clar că rugăciunea pentru iertarea altora implică în mod necesar să trecem dincolo de simplul act plin de har de a mijloci în folosul unor persoane ce nu merită în mod normal nici o milă.

I. Pentru ce ne rugăm?

Rugăciunea pentru iertarea păcatelor altora nu ar trebui să se limiteze la păcatele ușor de iertat. Rugăciunile lui Hristos și ale lui Ștefan pentru iertarea păcatelor altora au fost impresionante din 3 puncte de vedere:

- a. Au fost rugăciuni pentru iertarea păcatelor comise împotriva lor.*
- b. Au fost rugăciuni pentru iertarea celor mai groaznice păcate comise împotriva lor.*
- c. Au fost rugăciuni dinamice, în sensul că au fost făcute în mijlocul agoniei lor pentru iertarea păcatelor celor ce îi chinuiau în mod activ.*
 - i. Isus s-a rugat pentru cei care l-au răstignit (cel puțin soldații romani; nu este clar dacă rugăciunea Sa i-a acoperit pe fariseii*

care l-au supus unui proces fals și incredibil de nedrept). Dar, în orice caz, El s-a rugat pentru iertarea celor care l-au produs o suferință nespusă, în mijlocul chinurilor (nu retrospectiv). Păcatul în sine a fost oribil și a fost, fără îndoială, cel mai dificil moment pentru a oferi o astfel de rugăciune, dar El a făcut-o.

- ii. Ștefan s-a rugat pentru cei care l-au ucis cu pietre și, în acest caz, știm că rugăciunea sa s-a extins și către cei care l-au supus unui proces nedrept (în mare parte, același grup a comis ambele nedreptăți împotriva lui). De asemenea, s-a rugat pentru ei chiar în timp ce făceau acest lucru (nu retrospectiv), exact când murea.

II. Pentru cine ne rugăm?

Rugăciunea pentru iertarea păcatelor altora nu ar trebui să se limiteze la persoanele despre care credem că sunt mai înclinați spre pocăință

Soldații romani care l-au răstignit pe Hristos s-au făcut vinovați de batjocura Lui (înainte și în timpul răstignirii). Ei l-au batjocorit (fără să știe) chiar pe Fiul lui Dumnezeu și, omenește vorbind, au arătat că sunt dincolo de orice înclinație spre pocăință, și totuși, după un timp, sutașul și-a proclamat în sfârșit credința după moartea lui Isus. Poate că nu a înțeles sensul deplin al celor întâmplate, dar văzând că un om drept purta o pedeapsă nedreaptă în numele altora, a înțeles cel puțin o parte din mesajul Evangheliei. Vedem că înclinația spre pocăință nu era prezentă în momentul rugăciunii, dar rugăciunea a dat totuși roade tangibile.

Pe lângă farisei, mulțimea și unul dintre tâlhari au participat, de asemenea, la batjocura lui Isus în diferite momente ale procesului și execuției. Și totuși, vedem că unul dintre tâlhari s-a pocăit cu seriozitate, pe cruce fiind, la scurt timp după aceea, și mulți din mulțime (nu dintre farisei, vezi Analiza punctul III) s-au pocăit în ziua Rusalilor.

Ștefan și-a muștră publicul ca fiind „oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima” cu câteva momente înainte ca ei să-l târască afară din cetate pentru a fi lapidat (ucis cu pietre). Faptul în sine este o indicație clară a unei inimi împietrite; adunarea și-a astupat urechile, omorându-l pe Ștefan la doar câteva momente după ce acesta i-a numit ucigași, tot precum strămoșii lor care l-au respins pe Moise, i-au ucis pe profeți și l-au ucis pe Mesia. Cumva, acest mesaj și-a atins ținta, și-i tăia la inimă, pentru că l-au ucis cu pietre imediat după ce a rostit aceste cuvinte. Totuși, în tot acest timp, până când a adormit, Ștefan s-a rugat pentru iertarea lor, și unul dintre cei care au asistat la moartea lui Ștefan a fost Saul din Tars. Rugăciunea lui Ștefan pentru Saul a primit în scurt timp răspuns, în momentul în care Saul s-a convertit și a devenit apostolul Pavel, probabil cel mai prominent evanghelist al apostolilor.

III. Pentru cine se aplică nevoia de a ierta?

Rugăciunea acestor rugăciuni pentru iertarea păcatelor altora ne cere să iertăm și noi. Acest lucru este necesarmente adevărat, deoarece solicitându-i lui Dumnezeu să-i ierte pe ceilalți, recunoaștem că principala infraacțiune este săvârșită de fapt împotriva lui

Dumnezeu, și nu împotriva noastră. Dacă infracțiunea primară a fost comisă împotriva noastră (și nu a lui Dumnezeu), atunci ar urma logic că ar trebui să decidem cine primește iertare; știm din Scripturi că o astfel de gândire este greșită în cel mai bun caz, dacă nu de-a dreptul păcătoasă. Faptul că facem apel la Dumnezeu dovedește că admitem că ofensa principală nu este împotriva noastră. Așadar, pentru a ne aștepta ca Dumnezeu să ierte pe alții pentru ofensă primară împotriva Lui, suntem obligați să iertăm infracțiunea relativ minoră împotriva noastră. Acest lucru este confirmat și în parabola în care Isus a vorbit despre iertare (Matei 18:21-35).

OBSERVAȚII

Iată câteva observații suplimentare legate de specificul textelor și situațiilor analizate:

- I. **Circumstanțele în care este adresată rugăciunea de iertare:** Suferință extremă; Consultați Analiza, I.b și I.c.
- II. **Cine sunt cei ce fac rugăciunea de iertare:** Cei care sunt acuzați pe nedrept și în cele din urmă uciși sunt cei care fac mijlocirea în ambele cazuri. Consultați Analiza, I.a.
- III. **Care este motivul rugăciunii:** Domnul Isus Hristos și Ștefan și-au dat seama ce păcat oribil se săvârșea împotriva lui Dumnezeu (și prin extensie, împotriva lor) în timp ce erau uciși, dar și că cei care comiteau crima erau orbiți de păcat și ignoranță. Această recunoaștere vine prin rugăciunea lui Isus când spune: „...căci ei nu știu ce fac”. Concluzia logică este că, dacă ar fi înțeles cu adevărat ceea ce făceau, probabil că nu ar fi făcut-o; dar au făcut-o, așa că probabil nu aveau idee cât de oribile era crima comisă. Acest lucru s-ar putea să nu se aplice neapărat fariseilor în timpul răstignirii lui Hristos, întrucât se pare că au înțeles cine a fost Isus și totuși l-au ucis.
- IV. **Care este conținutul rugăciunii:** Conținutul rugăciunii a fost o cerere altruistă în numele altora. Este nevoie de o smerenie incredibilă pentru a oferi o astfel de rugăciune, pentru astfel de oameni, în astfel de circumstanțe. Aceste cereri erau autentice, deoarece petiționarii nu aveau nimic de câștigat rugându-se pentru alții în acele momente grele.
- V. **Care este rezultatul rugăciunii, cum a fost ea ascultată:** Vezi Analiza II. Rugăciunea lui Hristos a avut ca rezultat mărturisirea credinței (a centurionului, a unuia dintre tâlharii de pe cruce și a unora din mulțime). Se poate spune că rugăciunea lui Ștefan a dus la convertirea lui Pavel, poate cel mai eficient apostol.
- VI. **Aplicații practice ale acestei rugăciuni:**
 - a. *Ar trebui să fim dispuși să mijlocim pentru alții chiar și atunci când ne-au nedreptățit și/sau jignit.* Acest lucru este întărit în continuare de argumentul prezentat în Analiza III și Observații VI.c.
 - b. *Ar trebui să ne dorim să mijlocim chiar și pentru cei mai împietriți, nepocăiți indivizi.* Dumnezeu poate lucra în moduri pe care nu le înțelegem. Vezi Analiza II și Observații V.

- c. *Ar trebui să ne amintim că păcatul comis împotriva noastră este și mai jignitor pentru Dumnezeu.* Cerându-i lui Dumnezeu să-i ierte, lucrul acesta ar trebui să producă și în noi smerenie, dacă ne așteptăm ca El să-i ierte, astfel încât să fim și noi mai dispuși să iertăm. A se vedea Analiza III.

CONCLUZIE

Rugăciunea pentru iertarea altora este dificilă, mai ales atunci când ne rugăm pentru cei care comit păcatul împotriva noastră, și acest lucru devine și mai dificil pe măsură ce nivelul nedreptății și suferinței crește. Totuși se cuvine să ne rugăm chiar și pentru acești oameni răi, după cum exemplifică Domnul Isus Hristos și Ștefan, știind că Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară și de asemenea, știind că El lucrează în moduri de neînțeles pentru noi.

[\(Chris Chiu\)](#)

Rugăciunea ce binecuvântează

Text: *Luca 24:44-53*

Cuvântul de Aur: *Luca 24:51* „Pe când îi binecuvânta S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer.”

INTRODUCERE

Isus Și-a sfârșit cu bine misiunea pentru care s-a întrupat: Să ofere jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și să ne ofere în dar mântuirea. În duminica învierii, El s-a întâlnit spre seară cu ucenicii Lui și le-a explicat misiunea lui și responsabilitatea lor.

Misiunea lui a fost să pătimească și să învie din morți. Misiunea lor era să propovăduiască în toată lumea Evanghelia creștină, pretinzând pocăință și credință. Misiunea lor nu putea fi îndeplinită aparte de lucrarea Duhului lui Dumnezeu, de aceea Domnul a cerut ucenicilor lui să stea în așteptare în Ierusalim până vor fi „îmbrăcați cu putere de sus”.

Într-un act prea puțin înțeles de ucenici, Domnul s-a despărțit de ei prin înălțare la cer. Dar înainte de a se ridica din mijlocul lor, Domnul s-a rugat pentru ei, binecuvântându-i. Această rugăciune de binecuvântare este în atenția noastră în lecția ce încheie studiul referitor la tematica rugăciunii din Evanghelia după Luca.

OBIECTIVE

- Să înțelegem locul binecuvântării în viața de rugăciune.
- Să fim motivați în a rosti binecuvântarea peste cei ce formează comunitatea de răscumpărați din care facem și noi parte.

SCHIȚA

- I. Circumstanțele*
- II. Solicitantul*
- III. Motivația*
- IV. Conținutul*
- V. Rezultatul*
- VI. Observații*

ANALIZA

Informații generale referitoare la această rugăciune a Domnului Isus:

- I. Circumstanțele:** Domnul a rostit această rugăciune de binecuvântare în timp ce se despărțea de ucenicii Lui
- II. Solicitantul:** Cel ce s-a rugat a fost Domnul Isus. El este modelul nostru în rugăciune.
- III. Motivația:** Dorința Domnului a fost să lase în urma Sa oameni binecuvântați.

- IV. **Conținutul:** Rugăciunea rostită de Domnul la despărțirea de ucenicii Lui în timp ce se înălța la cer a cuprins binecuvântări concrete, fiind ea înseși o rugăciune specială de binecuvântare.
- V. **Rezultatul:** Ucenicii Domnului au fost binecuvântați și au îndeplinit cu responsabilitate misiunea ce Domnul le-a încredințat-o.
- VI. **Observații:** Informații specifice referitoare la rugăciunea de binecuvântare: Binecuvântarea este cerută de Scriptură și este apanajul lui Dumnezeu
- Numeri 6:24-26
 - 1 Petru 3:9
- Noi rostim binecuvântarea prin rugăciune, dar Domnul e cel ce binecuvântează. Binecuvântarea este posibilă datorită jertfei aduse pentru păcat. În Vechiul Testament binecuvântarea era rostită de Marele Preot după ce ieșea din Templu după aducerea jertfei. Semnificația acestei ordini este ușor de înțeles. Binecuvântarea este oferită pe baza jertfei aduse pentru păcat. În Luca 24:51-53 Domnul Isus acționează ca Marele nostru Preot care după jertfa pentru păcat binecuvântează pe credincioșii Săi.
 - Binecuvântarea este rugăciunea potrivită în toate împrejurările, inclusiv la despărțire. La despărțirea de ucenicii Lui, Mântuitorul s-a rugat pentru ei și i-a binecuvântat. Prin acest gest El ne-a învățat să practicăm binecuvântarea și să o oferim mai ales la despărțire! Exemple:
 - Geneza 24:60
 - Fapte 20:36-38; 21:5-6
 - Binecuvântarea este rugăciunea ce înzestrează și împuternicește pe credincioși în misiunea ce o primesc de la Domnul. Domnul a dat ucenicilor Săi misiunea să propovăduiască Evanghelia și să fie martori ai învierii lui. Dar la aceasta a adăugat faptul că le-a promis Duhul Sfânt și s-a rugat pentru ei și i-a binecuvântat! Înzestrarea noastră pentru lucrarea la care Domnul ne-a chemat pe fiecare vine de la Duhul Sfânt, dar vine în urma rugăciunilor de binecuvântare. Exemple:
 - 1 Timotei 4:14;
 - 2 Timotei 1:6
 - Binecuvântarea este rugăciunea ce produce mai multe rugăciuni de binecuvântare în viața celor ce beneficiază de ea. În urma faptului că Învățătorul lor i-a binecuvântat la despărțire, ucenicii au dezvoltat practica laudelor și binecuvântării lui Dumnezeu (Luca 24:53). Cei ce laudă și binecuvântează pe Dumnezeu, pot să binecuvânteze în rugăciunile lor și pe alți credincioși. Exemple:
 - Pavel i-a binecuvântat pe Timotei (1 Tim.1:2) și pe Tit (Tit 1:4) și aceștia au ajuns buni lucrători cu Evanghelia, la rândul lor rostind binecuvântarea Domnului peste cei pe care îi slujeau.
 - Petru a binecuvântat pe Ioan Marcu (1 Petru 5:13) și acesta a ajuns un bun lucrător cu Evanghelia, fiind el însuși unul care a binecuvântat pe alții.

CONCLUZIA

Este potrivit să rostim binecuvântări în rugăciunile noastre în toate împrejurările și peste toți copiii Domnului.

[\(Daniel Chiu\)](#)

LOGOS
BAPTIST
MINISTRIES

Ediție realizată cu colaborarea fraților:

Ioan Siniteanu

Cristi Bradu

Mike Lozneau

Laurențiu Murg

Marius Scurtu

George Moțoc-Fofiu

Viorel Filip

Vasile Lucaci

Valentin Gabor

Liviu Dragomir

Sergiu Plăcintă

Daniel Chiu

Nate Whittaker

Doru Comănescu

Christopher Chiu